

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

L 9

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 52

14 stycznia 2009

Spis treści

I Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa

ROZPORZĄDZENIA

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 18/2009 z dnia 13 stycznia 2009 r. ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw..... 1

★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 19/2009 z dnia 13 stycznia 2009 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 453/2008 dotyczącego statystyk kwartalnych w zakresie wolnych miejsc pracy we Wspólnocie w odniesieniu do definicji wolnego miejsca pracy, dat odniesienia dla gromadzenia danych, specyfikacji dotyczących przekazywania danych oraz analiz wykonalności ⁽¹⁾ 3

★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 20/2009 z dnia 13 stycznia 2009 r. przyjmujące specyfikacje modułu *ad hoc*, obejmującego rok 2010, dotyczącego godzenia pracy z życiem rodzinnym, przewidzianego rozporządzeniem Rady (WE) nr 577/98 ⁽¹⁾ 7

DYREKTYWY

★ Dyrektywa Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylająca dyrektywę 92/12/EWG 12

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

★ Dyrektywa Komisji 2009/1/WE z dnia 7 stycznia 2009 r. zmieniająca, w celu dostosowania do postępu technicznego, dyrektywę 2005/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącą homologacji typu pojazdów mechanicznych pod względem ich przydatności do ponownego użycia, zdolności do recyklingu i odzysku ⁽¹⁾	31
--	----

II Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa

DECYZJE

Rada

2009/20/WE:

★ Decyzja Rady Stowarzyszenia UE-Jordania nr 1/2008 z dnia 10 listopada 2008 r. w sprawie ustanowienia harmonogramu znoszenia ciał w odniesieniu do produktów wymienionych w załączniku IV do układu o stowarzyszeniu	33
---	----

2009/21/WE:

★ Decyzja Rady Stowarzyszenia UE-Maroko nr 1/2008 z dnia 26 listopada 2008 r. w sprawie utworzenia Komitetu Współpracy Celnej oraz przyjęcia regulaminu wewnętrznego Grupy ds. Dialogu Gospodarczego i zmiany regulaminu wewnętrznego niektórych podkomitetów Komitetu Stowarzyszenia	43
---	----

2009/22/WE:

★ Decyzja Rady z 8 grudnia 2008 r. w sprawie mianowania przewodniczącego Komitetu Wojskowego Unii Europejskiej	51
--	----

ZALECENIA

Komisja

2009/23/WE:

★ Zalecenie Komisji z dnia 19 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych wytycznych dotyczących narodowych rewersów i emisji monet euro przeznaczonych do obiegu (notyfikowana jako dokument nr C(2008) 8625)	52
--	----

Nota do czytelnika (patrz: wewnętrzna tylna strona okładki)

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 18/2009

z dnia 13 stycznia 2009 r.

ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1580/2007 z dnia 21 grudnia 2007 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzeń Rady (WE) nr 2200/96, (WE) nr 2201/96 i (WE) nr 1182/2007 w sektorze owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 138 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

Rozporządzenie (WE) nr 1580/2007 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości celnych dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XV do wspomnianego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 138 rozporządzenia (WE) nr 1580/2007, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 14 stycznia 2009 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 13 stycznia 2009 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 350 z 31.12.2007, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa stawka celna w przywozie
0702 00 00	IL	147,8
	MA	46,6
	TN	134,4
	TR	114,9
	ZZ	110,9
0707 00 05	JO	155,5
	MA	110,0
	TR	138,7
	ZZ	134,7
0709 90 70	MA	110,2
	TR	139,4
	ZZ	124,8
0805 10 20	EG	53,5
	IL	54,9
	MA	65,0
	TN	47,4
	TR	64,9
	ZZ	57,1
0805 20 10	MA	74,2
	TR	58,0
	ZZ	66,1
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	CN	59,6
	EG	91,8
	IL	69,9
	TR	57,2
	ZZ	69,6
0805 50 10	EG	47,1
	MA	57,3
	TR	65,2
	ZZ	56,5
0808 10 80	CA	87,4
	CN	64,4
	MK	28,8
	US	114,9
	ZZ	73,9
0808 20 50	CN	54,2
	US	114,1
	ZZ	84,2

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 19/2009**z dnia 13 stycznia 2009 r.****w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 453/2008 dotyczącego statystyk kwartalnych w zakresie wolnych miejsc pracy we Wspólnocie w odniesieniu do definicji wolnego miejsca pracy, dat odniesienia dla gromadzenia danych, specyfikacji dotyczących przekazywania danych oraz analiz wykonalności****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 453/2008 z dnia 23 kwietnia 2008 r. dotyczące statystyk kwartalnych w zakresie wolnych miejsc pracy we Wspólnocie ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 2 pkt 1 akapit drugi, art. 3 ust. 1, art. 5 ust. 1 i art. 7 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu (WE) nr 453/2008 ustanowiono jednolite ramy systematycznego tworzenia statystyk kwartalnych dotyczących wolnych miejsc pracy we Wspólnocie.
- (2) Konieczne są środki wykonawcze dotyczące zdefiniowania wymaganych informacji oraz dat odniesienia, dla których będą gromadzone informacje.
- (3) Należy również określić format i terminy przekazywania wymaganych danych oraz datę pierwszego kwartału odniesienia.
- (4) Zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 453/2008 należy określić odpowiednie ramy dla opracowania szeregu analiz wykonalności, które powinny zostać przeprowadzone przez te państwa członkowskie, które mają trudności z przedłożeniem danych dotyczących małych jednostek i niektórych rodzajów działalności.
- (5) Przeprowadzono konsultacje z Europejskim Bankiem Centralnym.
- (6) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Programu Statystycznego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE

Artykuł 1**Definicje dotyczące „wolnego miejsca pracy”**

Do celów stosowania art. 2 pkt 1 rozporządzenia (WE) nr 453/2008:

⁽¹⁾ Dz.U. L 145 z 4.6.2008, s. 234.

a) „aktywne działania w celu znalezienia odpowiedniego kandydata” obejmują:

- (i) powiadomienie publicznych służb ds. zatrudnienia o wolnym miejscu pracy;
- (ii) skontaktowanie się z prywatnymi agencjami ds. zatrudnienia i rekrutacji;
- (iii) umieszczenie ogłoszenia o wolnym miejscu pracy w środkach masowego przekazu (na przykład w Internecie, gazetach, czasopiśmie);
- (iv) umieszczenie ogłoszenia na publicznej tablicy ogłoszeń;
- (v) bezpośrednie zwracanie się do potencjalnych kandydatów/nowych pracowników, ich wybieranie lub przeprowadzanie z nimi rozmów wstępnych;
- (vi) zwracanie się do osób już zatrudnionych lub do innych osób znanych dzięki osobistym kontaktom;
- (vii) wykorzystywanie staży;

b) „określony czas” odnosi się do maksymalnego czasu, w jakim wolne miejsce pracy jest dostępne i w jakim zamierza się je obsadzić. Okres ten nie podlega ograniczeniom; należy zgłaszać wszystkie wolne miejsca pracy, w odniesieniu do których trwają aktywne działania w dniu, który odpowiada dacie odniesienia.

Artykuł 2**Daty odniesienia**

Państwa członkowskie przedkładają dane dotyczące liczby wolnych miejsc pracy i liczby obsadzonych stanowisk, zdefiniowanych zgodnie z art. 2 pkt 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 453/2008, które to dane można uznać za reprezentatywne dla kwartału odniesienia. Preferowaną metodą osiągnięcia tego celu jest gromadzenie danych w sposób ciągły lub obliczenie reprezentatywnej średniej danych gromadzonych dla określonych dat odniesienia.

Artykuł 3**Przekazywanie danych**

1. W ciągu 70 dni od końca kwartału odniesienia państwa członkowskie przekazują dane podzielone w sposób określony w art. 1 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 453/2008 oraz odpowiadające im metadane.

Te państwa członkowskie, w których liczba zatrudnionych stanowi ponad 3 % łącznej liczby zatrudnionych we Wspólnocie Europejskiej, przekazują łączną liczbę wolnych miejsc pracy i obsadzonych stanowisk oraz odpowiadające jej metadane w ciągu 45 dni od końca kwartału odniesienia.

Przypadający na każde państwo członkowskie udział w łącznej liczbie zatrudnionych w UE oblicza się co pięć lat na podstawie średniej z czterech kwartałów poprzedniego roku kalendarzowego. W przypadku przystąpienia nowych państw członkowskich wykonuje się obliczenia doraźne. Pierwsze obliczenia odnoszą się do roku kalendarzowego poprzedzającego rok przyjęcia niniejszego rozporządzenia. Źródłem danych na temat zatrudnionych jest badanie dotyczące siły roboczej w Unii Europejskiej przewidziane w rozporządzeniu Rady (WE) nr 577/98 ⁽¹⁾. Dane odnoszą się do jednostek gospodarczych objętych zakresem art. 1 rozporządzenia (WE) nr 453/2008.

Wszelkie zmiany w zakresie terminów przekazywania danych dotyczące krajów, które po raz pierwszy przekroczyły wspomniany próg 3 %, stosuje się od pierwszego kwartału odniesienia w roku następującym po obliczeniu.

2. Odpowiednie metadane odnoszą się w szczególności do informacji dotyczących zdarzeń o charakterze metodologicznym lub technicznym, które miały miejsce w kwartale stanowiącym podstawę interpretacji wyników, oraz do informacji o komórkach danych, które uznaje się za niewystarczająco wiarygodne lub których nie wolno ujawniać.

3. Państwa członkowskie przesyłają Komisji (Eurostatowi) dane kwartalne i odpowiadające im metadane w formie elektronicznej. Przekazywanie odpowiada właściwym standardom wymiany zatwierdzonym przez Komitet ds. Programu Statystycznego. Komisja (Eurostat) udostępnia szczegółową dokumentację związaną z zatwierdzonymi standardami i dostarcza wytycznych dotyczących wprowadzania w życie tych standardów.

4. Pierwsze przekazanie danych dotyczy pierwszego kwartału roku następującego po roku wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Szeregi danych przekazuje się w następujących postaciach:

- a) niedostosowane;
- b) sezonowo dostosowane zgodnie z rozporządzeniem Komisji w sprawie wykonania rozporządzenia (WE) nr 453/2008 w odniesieniu do procedur sezonowego dostosowywania i sprawozdań dotyczących jakości; oraz
- c) na zasadzie dobrowolności, w postaci szeregów trendów cyklicznych.

Artykuł 4

Analizy wykonalności

Ramy dla analiz wykonalności przewidzianych w art. 7 rozporządzenia (WE) nr 453/2008 określone są w załączniku.

Artykuł 5

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 13 stycznia 2009 r.

W imieniu Komisji
Joaquín ALMUNIA
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 77 z 14.3.1998, s. 3.

ZAŁĄCZNIK

Analiza wykonalności w celu oceny sposobu, w jaki można uzyskać kwartalne dane statystyczne na temat wolnych miejsc pracy w odniesieniu do sekcji O, P, Q, R lub S klasyfikacji NACE Rev. 2

Analiza wykonalności przeprowadzona przez państwo członkowskie obejmuje w szczególności:

- 1) udział każdego z tych rodzajów działalności gospodarczej w gospodarce krajowej, wyrażony poprzez liczbę przedsiębiorstw i udział w zatrudnieniu lub poprzez odpowiedni alternatywny środek;
- 2) opis podobieństw i różnic w strukturze i zmianach w zakresie wolnych miejsc pracy w odniesieniu do tych rodzajów działalności gospodarczej w porównaniu ze strukturą i zmianami w zakresie wolnych miejsc pracy w sekcjach B–N klasyfikacji NACE Rev. 2.

Warianty

Należy ocenić różne warianty uzyskania danych na temat liczby wolnych miejsc pracy i liczby obsadzonych stanowisk w odniesieniu do sekcji O, P, Q, R lub S klasyfikacji NACE Rev. 2. Należy wziąć pod uwagę następujące możliwe źródła danych:

- a) istniejące zbiory danych;
- b) źródła administracyjne;
- c) statystyczne procedury estymacji;
- d) nowe zbiory danych.

W odniesieniu do każdego z rozważanych wariantów ocena zawiera szczegóły występujących w danym przypadku kwestii technicznych i prawnych; w tym termin wykonania, spodziewaną jakość statystycznych wyników, spodziewane początkowe i bieżące koszty gromadzenia danych wyrażone w euro oraz jako ekwiwalent liczby osób zatrudnionych w pełnym czasie pracy, koszt przypadający na jedną zbadaną jednostkę, oszacowanie dodatkowych obciążeń nakładanych na przedsiębiorstwa, wszelkie ryzyko i niepewność dotyczące danych oraz zalety lub wady danego wariantu. Koszt i jakość porównuje się z kosztem i jakością zbioru danych istniejącego dla sekcji B–N.

Zalecenie

W oparciu o ocenę różnych wariantów przedstawia się zalecenie dotyczące najbardziej odpowiedniego podejścia.

Wykonanie

Przedkłada się szczegóły proponowanego planu wykonania, w tym datę rozpoczęcia i daty ukończenia poszczególnych etapów.

Państwa członkowskie przeprowadzające analizy wykonalności

Następujące państwa członkowskie przeprowadzają analizy wykonalności w celu oceny sposobu, w jaki można uzyskać kwartalne dane statystyczne na temat wolnych miejsc pracy, określone w art. 2 rozporządzenia (WE) nr 453/2008, w odniesieniu do sekcji O, P, Q, R lub S klasyfikacji NACE Rev. 2:

- Dania
- Niemcy
- Hiszpania
- Francja
- Włochy
- Malta
- Austria.

Analiza wykonalności w celu oceny sposobu, w jaki można uzyskać kwartalne dane statystyczne na temat wolnych miejsc pracy z jednostek gospodarczych zatrudniających mniej niż 10 pracowników

Analiza wykonalności przeprowadzona przez państwo członkowskie obejmuje w szczególności:

- 1) udział każdej z klas wielkości przedsiębiorstw w gospodarce krajowej, wyrażony poprzez liczbę przedsiębiorstw i udział w zatrudnieniu lub poprzez odpowiedni alternatywny środek;
- 2) opis podobieństw i różnic w strukturze i zmianach w zakresie wolnych miejsc pracy w odniesieniu do tej klasy wielkości przedsiębiorstw w porównaniu ze strukturą i zmianami w zakresie wolnych miejsc pracy w przedsiębiorstwach zatrudniających 10 lub więcej pracowników.

Warianty

Należy ocenić różne warianty uzyskania danych na temat liczby wolnych miejsc pracy i liczby obsadzonych stanowisk w odniesieniu do przedsiębiorstw zatrudniających mniej niż 10 pracowników. Należy wziąć pod uwagę następujące możliwe źródła danych:

- a) istniejące zbiory danych;
- b) źródła administracyjne;
- c) statystyczne procedury estymacji;
- d) nowe zbiory danych.

W odniesieniu do każdego z rozważanych wariantów ocena zawiera szczegóły występujących w danym przypadku kwestii technicznych i prawnych, w tym termin wykonania; spodziewaną jakość statystyczną wyników; spodziewane początkowe i bieżące koszty gromadzenia danych wyrażone w euro oraz jako ekwiwalent liczby osób zatrudnionych w pełnym czasie pracy; koszt przypadający na jedną zbadaną jednostkę; oszacowanie dodatkowych obciążeń nakładanych na przedsiębiorstwa; wszelkie ryzyko i niepewność dotyczące danych oraz zalety lub wady danego wariantu. Koszt i jakość porównuje się z kosztem i jakością zbioru danych istniejącego dla przedsiębiorstw zatrudniających 10 lub więcej pracowników.

Zalecenie

W oparciu o ocenę różnych wariantów przedstawia się zalecenie dotyczące najbardziej odpowiedniego podejścia.

Wykonanie

Przedkłada się szczegóły proponowanego planu wykonania, w tym datę rozpoczęcia i daty ukończenia poszczególnych etapów.

Państwa członkowskie przeprowadzające analizy wykonalności

Następujące państwa członkowskie przeprowadzają analizy wykonalności w celu oceny sposobu, w jaki można uzyskać kwartalne dane statystyczne na temat wolnych miejsc pracy, określone w art. 2 rozporządzenia (WE) nr 453/2008, w odniesieniu do przedsiębiorstw zatrudniających mniej niż 10 pracowników:

- Dania
 - Francja
 - Włochy
 - Malta.
-

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 20/2009

z dnia 13 stycznia 2009 r.

przyjmujące specyfikacje modułu *ad hoc*, obejmującego rok 2010, dotyczącego godzenia pracy z życiem rodzinnym, przewidzianego rozporządzeniem Rady (WE) nr 577/98

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 577/98 z dnia 9 marca 1998 r. w sprawie organizacji badania reprezentacyjnego dotyczącego siły roboczej we Wspólnocie⁽¹⁾, w szczególności jego art. 4 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 365/2008 z dnia 23 kwietnia 2008 r. zatwierdzające program modułów *ad hoc*, obejmujących lata 2010, 2011 i 2012 w odniesieniu do badania prób losowych dotyczących siły roboczej przewidzianego w rozporządzeniu Rady (WE) nr 577/98⁽²⁾, obejmuje moduł *ad hoc* dotyczący godzenia pracy z życiem rodzinnym.
- (2) Decyzja Rady 2008/618/WE z dnia 15 lipca 2008 r. dotycząca wytycznych w sprawie polityki zatrudnienia państw członkowskich⁽³⁾, Plan działań Komisji Europejskiej na rzecz równości kobiet i mężczyzn⁽⁴⁾ oraz Europejski pakt na rzecz równości płci⁽⁵⁾ zachęcają państwa członkowskie do podjęcia działań na rzecz promowania większej równowagi między życiem zawodowym

i osobistym poprzez dostęp do ośrodków opieki nad dziećmi i innymi osobami pozostającymi na utrzymaniu oraz upowszechniania urlopu rodzicielskiego zarówno w przypadku kobiet, jak i mężczyzn. W związku z tym istnieje potrzeba zgromadzenia pełnego i porównywalnego zestawu danych dotyczących godzenia pracy z życiem rodzinnym, aby monitorować postęp w osiąganiu celów określonych w europejskiej strategii zatrudnienia oraz zbadać wpływ prowadzonej w ostatnim okresie polityki w tej dziedzinie.

- (3) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Programu Statystycznego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Szczegółowy wykaz informacji, które należy zebrać w 2010 r. w module *ad hoc* dotyczącym godzenia pracy z życiem rodzinnym, określa załącznik.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 13 stycznia 2009 r.

W imieniu Komisji

Joaquín ALMUNIA

Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 77 z 14.3.1998, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. L 112 z 24.4.2008, s. 22.

⁽³⁾ Dz.U. L 198 z 26.7.2008, s. 47.

⁽⁴⁾ COM(2006) 0092 wersja ostateczna.

⁽⁵⁾ Konkluzje Prezydencji Rady Europejskiej na posiedzeniu w Brukseli w dniach 23–24 marca 2006 r.

ZAŁĄCZNIK

BADANIE SIŁY ROBOCZEJ

Specyfikacje modułu *ad hoc*, obejmującego rok 2010, dotyczącego godzenia pracy z życiem rodzinnym

1. Zainteresowane państwa członkowskie i regiony: wszystkie.

2. Zmienne są kodowane następująco:

Oznaczanie zmiennych występujących w badaniu siły roboczej w kolumnie „Filtr” odnosi się do załącznika III do rozporządzenie Komisji (WE) nr 377/2008 z dnia 25 kwietnia 2008 r. wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 577/98 w sprawie organizacji badania prób losowych dotyczącego siły roboczej we Wspólnocie w odniesieniu do kodowania, które należy stosować w celu przesyłania danych, poczynawszy od 2009 r., wykorzystania prób cząstkowych do gromadzenia danych dotyczących zmiennych strukturalnych oraz określenia kwartałów referencyjnych ⁽¹⁾.

Zmienna	Kolumna	Kod	Opis	Filtr
REGCARE	197		<i>Osoba regularnie opiekuje się innymi dziećmi do lat 14 (innymi niż własne dzieci lub dzieci współmałżonka żyjące w gospodarstwie domowym) lub wymagającymi opieki chorymi, niepełnosprawnymi, starszymi krewnymi lub przyjaciółmi w wieku powyżej 15 lat</i>	Każda osoba w wieku od 15 do 64 lat
		1	Tak, innymi dziećmi do lat 14	
		2	Tak, wymagającymi opieki krewnymi lub przyjaciółmi w wieku powyżej 15 lat	
		3	Tak, wymagającymi opieki innymi dziećmi do lat 14 i krewnymi lub przyjaciółmi w wieku powyżej 15 lat	
		4	Nie	
		9	Nie dotyczy (nie zawiera się w filtrze)	
		Puste	Brak odpowiedzi	
CHILDCAR	198		<i>Korzystanie z usług w zakresie opieki nad dziećmi tygodniowo dla najmłodszego dziecka żyjącego w gospodarstwie domowym (w tym z płatnymi opiekunkami do dziecka, przedszkolem; z wyłączeniem obowiązkowego kształcenia)</i>	Każda osoba w wieku od 15 do 64 lat mająca przynajmniej jedno własne dziecko lub dziecko współmałżonka w wieku do lat 14 żyjące w gospodarstwie domowym
			<i>Z usług w zakresie opieki nad dziećmi korzysta się ... razy w tygodniu</i>	
		1	— do 10 godzin	
		2	— ponad 10 godzin i do 20 godzin	
		3	— ponad 20 godzin i do 30 godzin	
		4	— ponad 30 godzin i do 40 godzin	
		5	— ponad 40 godzin	
		6	— Nie korzysta się z usług w zakresie opieki nad dziećmi	
		9	— Nie dotyczy (nie zawiera się w filtrze)	
		Puste	Brak odpowiedzi	
IMPFACIL	199		<i>Wpływ dostępności i przystępności cenowej ośrodków opieki na osoby niepracujące lub pracujące w niepełnym wymiarze godzin</i>	Każda osoba w wieku od 15 do 64 lat i (FTPTREAS ≠ 3 i SEEKREAS ≠ 3 i (REGCARE = 1–3 lub mająca przynajmniej jedno własne dziecko lub dziecko współmałżonka w wieku do lat 14 żyjące w gospodarstwie domowym)) i FTPT ≠ 1
		1	Odpowiednie usługi w zakresie opieki nad dziećmi są niedostępne lub zbyt drogie	

⁽¹⁾ Dz.U. L 114 z 26.4.2008, s. 57.

Zmienna	Kolumna	Kod	Opis	Filtr
NOWRECHI	200	2	Odpowiednie usługi w zakresie opieki nad osobami chorymi, niepełnosprawnymi, starszymi są niedostępne lub zbyt drogie	Każda osoba w wieku od 15 do 64 lat i (NEEDCARE = 1,3 lub IMPFACIL = 1,3)
		3	Odpowiednie usługi w zakresie zarówno opieki nad dziećmi, jak i osobami chorymi, niepełnosprawnymi i starszymi są niedostępne lub zbyt drogie	
		4	Ośrodki opieki nie wpływają na decyzję podjęcia zatrudnienia	
		9	Nie dotyczy (nie zawiera się w filtrze)	
		Puste	Brak odpowiedzi	
			<i>Główny powód (związany z opieką nad dziećmi) dla osób niepracujących lub pracujących w niepełnym wymiarze godzin</i>	
		1	Usługi w zakresie opieki nad dziećmi są niedostępne	
		2	Dostępne usługi w zakresie opieki nad dziećmi są zbyt drogie	
		3	Jakość dostępnych usług w zakresie opieki nad dziećmi nie jest wystarczająca	
		4	Inne powody związane z brakiem odpowiednich usług w zakresie opieki nad dziećmi	
NOWRECAR	201	9	Nie dotyczy (nie zawiera się w filtrze)	Każda osoba w wieku od 15 do 64 lat i (NEEDCARE = 2,3 lub IMPFACIL = 2,3)
		Puste	Brak odpowiedzi	
			<i>Główny powód (związany z opieką nad osobami pozostającymi na utrzymaniu) dla osób niepracujących lub pracujących w niepełnym wymiarze godzin</i>	
		1	Usługi w zakresie opieki są niedostępne	
		2	Dostępne usługi w zakresie opieki są zbyt drogie	
		3	Jakość dostępnych usług w zakresie opieki nie jest wystarczająca	
		4	Inne powody związane z brakiem odpowiednich usług w zakresie opieki	
		9	Nie dotyczy (nie zawiera się w filtrze)	
		Puste	Brak odpowiedzi	
VARHOURS	202		<i>Zmienna dotycząca czasu pracy</i>	Każda osoba w wieku od 15 do 64 lat i STAPRO = 3
		1	Stałe godziny początku i końca dnia pracy lub zmienne godziny pracy ustalone przez pracodawcę	
			<i>Rozkład dnia uzgodniony przez pracodawcę w ramach jednego z następujących systemów:</i>	
		2	Elastyczny czas pracy lub rozliczanie czasu pracy	
		3	Ustalona liczba dziennych godzin pracy, lecz dopuszczalna pewna elastyczność w czasie dnia	
		4	Indywidualne ustalanie własnego planu pracy (brak jakichkolwiek oficjalnych ograniczeń)	
		5	Inne	
		9	Nie dotyczy (nie zawiera się w filtrze)	
		Puste	Brak odpowiedzi	

Zmienna	Kolumna	Kod	Opis	Filtr
POSTTEND	203		<i>Możliwość zmiany początku lub końca dnia pracy z powodów rodzinnych (przynajmniej jedna godzina)</i>	VARHOURS = 1,3,5,puste
		1	Ogólnie możliwe	
		2	Rzadko możliwe	
		3	Niemożliwe	
		9	Nie dotyczy (nie zawiera się w filtrze)	
		Puste	Brak odpowiedzi	
POSORGWT	204		<i>Możliwość zorganizowania czasu pracy w celu odbierania całych dni roboczych z powodów rodzinnych (bez konieczności wykorzystania do tego celu urlopu)</i>	Każda osoba w wieku od 15 do 64 lat i STAPRO = 3
		1	Ogólnie możliwe	
		2	Rzadko możliwe	
		3	Niemożliwe	
		9	Nie dotyczy (nie zawiera się w filtrze)	
		Puste	Brak odpowiedzi	
REDWORK	205		<i>Zmniejszony wymiar czasu pracy celem opieki nad najmłodszym dzieckiem w gospodarstwie domowym przynajmniej przez miesiąc (z wyjątkiem urlopu macierzyńskiego)</i>	Każda osoba w wieku od 15 do 64 lat mająca przynajmniej jedno własne dziecko lub dziecko współmałżonka w wieku do lat 8 żyjące w gospodarstwie domowym i (WSTATOR = 1,2 lub (EXISTPR = 1 i REFYEAR-YEARPR <= wiek najmłodszego dziecka + 1))
		1	Tak	
		2	Nie	
		9	Nie dotyczy (nie zawiera się w filtrze)	
		Puste	Brak odpowiedzi	
STOPWORK	206		<i>Rezygnacja z pracy celem opieki nad najmłodszym dzieckiem w gospodarstwie domowym przynajmniej przez miesiąc (z wyjątkiem urlopu macierzyńskiego)</i>	Każda osoba w wieku od 15 do 64 lat mająca przynajmniej jedno własne dziecko lub dziecko współmałżonka w wieku do lat 8 żyjące w gospodarstwie domowym i (WSTATOR = 1,2 lub (EXISTPR = 1 i REFYEAR-YEARPR <= wiek najmłodszego dziecka + 1))
		1	Nie	
			<i>Tak, rezygnacja z pracy na pełny okres:</i>	
		2	— do 3 miesięcy	
		3	— ponad 3 miesięcy i do 6 miesięcy	
		4	— ponad 6 miesięcy i do 1 roku	
		5	— więcej niż 1 roku	
		6	Jeszcze nie powrócił(a) do pracy	
		9	Nie dotyczy (nie zawiera się w filtrze)	
		Puste	Brak odpowiedzi	
PARLEAVE	207		<i>Urlop rodzicielski w pełnym wymiarze przez przynajmniej miesiąc celem opieki nad najmłodszym dzieckiem w gospodarstwie domowym (z wyjątkiem urlopu macierzyńskiego)</i>	Każda osoba w wieku od 15 do 64 lat mająca przynajmniej jedno własne dziecko lub dziecko współmałżonka w wieku do lat 8 żyjące w gospodarstwie domowym
		1	Nie, nie wykorzystano urlopu rodzicielskiego w pełnym wymiarze przez przynajmniej miesiąc	

Zmienna	Kolumna	Kod	Opis	Filtr
			<i>Tak, wykorzystano urlop rodzicielski przez pełen okres:</i>	
		2	— do 3 miesięcy	
		3	— ponad 3 miesięcy i do 6 miesięcy	
		4	— ponad 6 miesięcy i do 1 roku	
		5	— więcej niż 1 roku	
		6	Urlop wciąż trwa	
		9	Nie dotyczy (nie zawiera się w filtrze)	
		Puste	Brak odpowiedzi	
	210/215		<i>Współczynnik ważenia dla modułu ad hoc obejmującego rok 2010 (nieobowiązkowe)</i>	Każda osoba w wieku od 15 do 64 lat
		0000-9999	Kolumny 210–213 zawierają liczby całkowite	
		00-99	Kolumny 214–215 zawierają liczby dziesiętne	

DYREKTYWY

DYREKTYWA RADY 2008/118/WE

z dnia 16 grudnia 2008 r.

w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylająca dyrektywę 92/12/EWG

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 93,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania ⁽³⁾ była kilkakrotnie zmieniana w istotny sposób. W związku z wprowadzeniem kolejnych zmian dyrektywę tę należy zastąpić, aby zapewnić jasność przepisów.
- (2) W celu zapewnienia właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego warunki poboru podatku akcyzowego od wyrobów objętych dyrektywą 92/12/EWG, zwanych dalej „wyrobami akcyzowymi”, muszą pozostać zharmonizowane.
- (3) Należy określić wyroby akcyzowe, do których ma zastosowanie niniejsza dyrektywa, i odwołać się w tym celu do dyrektywy Rady 92/79/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie zbliżenia podatków od papierosów ⁽⁴⁾, dyrektywy Rady 92/80/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie zbliżenia podatków od wyrobów tytoniowych innych niż papierosy ⁽⁵⁾, dyrektywy Rady 92/83/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych ⁽⁶⁾, dyrektywy Rady

92/84/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie zbliżenia stawek podatku akcyzowego dla alkoholu i napojów alkoholowych ⁽⁷⁾, dyrektywy Rady 95/59/WE z dnia 27 listopada 1995 r. w sprawie podatków innych niż podatki obrotowe, wpływających na spożycie wyrobów tytoniowych ⁽⁸⁾ oraz dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej ⁽⁹⁾.

- (4) Dla szczególnych celów wyroby akcyzowe mogą podlegać innym podatkom pośrednim. W takich przypadkach państwa członkowskie powinny jednak stosować się do głównych elementów przepisów wspólnotowych dotyczących podatków pośrednich, aby nie zagrozić pozytywnemu wpływowi takich przepisów.
- (5) W celu zapewnienia swobodnego przemieszczania opodatkowanie wyrobów innych niż wyroby akcyzowe nie powinno wiązać się z formalnościami przy przekraczaniu granic.
- (6) Jest konieczne, aby formalności były stosowane w przypadku, gdy wyroby akcyzowe są przemieszczane z terytoriów stanowiących część obszaru celnego Wspólnoty, ale wyłączonych spod przepisów niniejszej dyrektywy, na terytoria również stanowiące część tego obszaru, ale objęte niniejszą dyrektywą.
- (7) Ponieważ, zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającym Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽¹⁰⁾, procedury zawieszające gwarantują odpowiednie monitorowanie tam, gdzie wyroby akcyzowe podlegają przepisom tego rozporządzenia, nie ma potrzeby stosowania oddzielnego systemu monitorowania w czasie, gdy wyroby akcyzowe są objęte zawieszającą procedurą celną Wspólnoty.
- (8) W związku z tym, że dla właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego konieczne jest, aby pojęcie i warunki wymagalności akcyzy były takie same we wszystkich państwach członkowskich, należy doprecyzować na poziomie Wspólnoty, kiedy wyroby akcyzowe zostają dopuszczone do konsumpcji i kto jest zobowiązany do zapłaty podatku akcyzowego.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 18 listopada 2008 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Opinia z dnia 22 października 2008 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Dz.U. L 76 z 23.3.1992, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 316 z 31.10.1992, s. 8.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 316 z 31.10.1992, s. 10.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 316 z 31.10.1992, s. 21.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 316 z 31.10.1992, s. 29.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 291 z 6.12.1995, s. 40.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 283 z 31.10.2003, s. 51.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 302 z 19.10.1992, s. 1.

- (9) Ponieważ akcyza jest podatkiem od konsumpcji pewnych wyrobów, nie powinna być pobierana w przypadku wyrobów akcyzowych, które w pewnych okolicznościach uległy zniszczeniu lub zostały nieodwracalnie utracone.
- (10) Warunki poboru i zwrotu podatków powinny być zgodne z zasadą niedyskryminacji, ponieważ mają one wpływ na właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego.
- (11) W przypadku nieprawidłowości podatek akcyzowy powinien być wymagalny w państwie członkowskim, na którego terytorium wystąpiła nieprawidłowość, w wyniku której wyrób został dopuszczony do konsumpcji, lub, jeśli ustalenie miejsca wystąpienia nieprawidłowości jest niemożliwe, w państwie członkowskim, w którym wyroby akcyzowe nie dotrą do miejsca przeznaczenia i nie wykryto żadnej nieprawidłowości, należy uznać, że nieprawidłowość wystąpiła w państwie członkowskim wysyłki wyrobów.
- (12) Oprócz zwrotu podatku w okolicznościach przewidzianych w niniejszej dyrektywie państwa członkowskie powinny mieć możliwość dokonywania zwrotu zapłaconego podatku akcyzowego od wyrobów akcyzowych dopuszczonych do konsumpcji, jeśli jest to dopuszczalne z punktu widzenia celu niniejszej dyrektywy.
- (13) Przepisy i warunki dotyczące dostaw zwolnionych od podatku akcyzowego powinny pozostać zharmonizowane. W przypadku takich dostaw do organizacji mających siedzibę w innych państwach członkowskich należy korzystać ze świadectwa zwolnienia.
- (14) Aby wykluczyć uchylenie się od opodatkowania i nadużycia należy jasno określić przypadki, w których dopuszczona jest sprzedaż wyrobów nieopodatkowanych dla podróżnych opuszczających terytorium Wspólnoty. Ponieważ osoby podróżujące łodem mogą przemieszczać się częściej i bardziej swobodnie niż osoby podróżujące statkiem lub samolotem, ryzyko nieprzestrzegania przez podróżnych przysługujących im zwolnień z cel i podatków w imporcie, a w związku z tym obciążenie organów celnych obowiązkami związanymi z kontrolą, są znacznie większe w przypadku podróży łodem. Należy zatem wprowadzić przepis zabraniający sprzedaży towarów zwolnionych z akcyzy na granicach lądowych, co jest już regułą w większości państw członkowskich. Należy jednak przewidzieć okres przejściowy, podczas którego państwa członkowskie będą mogły nadal zwalniać z akcyzy towary dostarczane przez istniejące już sklepy wolnocłowe znajdujące się na ich granicach lądowych z państwami trzecimi.
- (15) Ponieważ zapewnienie poboru należności podatkowej wymaga przeprowadzania kontroli w miejscach produkcji i magazynowania, w celu ułatwienia takich kontroli konieczne jest utrzymanie systemu składów podatkowych działających na podstawie uprawnień nadanych przez właściwe organy.
- (16) Konieczne jest również określenie wymogów obowiązujących uprawnionych prowadzących skład podatkowy i podmioty gospodarcze nieposiadające statusu uprawnionego prowadzącego skład podatkowy.
- (17) Powinna istnieć możliwość przemieszczania wyrobów akcyzowych na terenie Wspólnoty w procedurze zawieszenia poboru akcyzy przed dopuszczeniem do konsumpcji. Takie przemieszczanie powinno być dozwolone pomiędzy składem podatkowym a różnymi miejscami przeznaczenia, przede wszystkim innymi składami podatkowymi, ale również innymi miejscami zgodnie z celami niniejszej dyrektywy.
- (18) Należy również dopuścić przemieszczanie wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy do takich miejsc przeznaczenia z miejsca importu wyrobów oraz wprowadzić przepisy dotyczące statusu osoby uprawnionej do wysyłania, ale nie do przechowywania, wyrobów z miejsca importu.
- (19) W celu zabezpieczenia płatności akcyzy w przypadku niezakończenia przemieszczania wyrobów akcyzowych państwa członkowskie powinny wymagać gwarancji, którą powinien złożyć uprawniony prowadzący skład podatkowy wysyłki lub zarejestrowany wysyłający, lub – o ile zezwoli na to państwo członkowskie wysyłki – inna osoba uczestnicząca w przemieszczeniu, na warunkach określonych przez państwa członkowskie.
- (20) W celu zapewnienia poboru podatków według stawek określanych przez państwa członkowskie właściwe organy muszą mieć możliwość śledzenia przemieszczenia wyrobów akcyzowych, w związku z czym należy przewidzieć stworzenie systemu monitorowania takich wyrobów.
- (21) W tym celu należy wykorzystać system komputerowy stworzony decyzją nr 1152/2003/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 czerwca 2003 r. w sprawie komputeryzacji przepływu wyrobów objętych podatkiem akcyzowym i nadzoru nad nimi⁽¹⁾. W porównaniu z procedurami bazującymi na dokumentach w formie papierowej wykorzystanie takiego systemu przyspiesza konieczne formalności i ułatwia monitorowanie przemieszczania wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy.
- (22) Należy ustanowić procedurę informowania przez podmioty gospodarcze organów podatkowych państw członkowskich o wysłanych lub otrzymanych wyrobach akcyzowych. Należy zwrócić uwagę na sytuacje, w których odbiorcy wyrobów akcyzowych przemieszczanych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy nie są połączeni z systemem komputerowym.

⁽¹⁾ Dz.U. L 162 z 1.7.2003, s. 5.

- (23) W celu zapewnienia właściwego funkcjonowania przepisów dotyczących przemieszczania w procedurze zawieszenia poboru akcyzy należy doprecyzować warunki dotyczące rozpoczęcia i zakończenia przemieszczenia oraz zwalniania ze związanej z tym odpowiedzialności.
- (24) Konieczne jest określenie procedur stosowanych w przypadku, gdy system komputerowy jest niedostępny.
- (25) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość określania specjalnych warunków dotyczących przemieszczania wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy odbywającego się w całości na ich terytorium lub zawierania umów dwustronnych z innymi państwami członkowskimi w celu uproszczenia.
- (26) Należy doprecyzować, nie naruszając przy tym ogólnej struktury, przepisy podatkowe i proceduralne odnoszące się do przemieszczania wyrobów, od których podatek akcyzowy został zapłacony w państwie członkowskim.
- (27) Jeśli wyroby akcyzowe są nabywane przez osoby prywatne na użytek własny i są przez nie przewożone do innego państwa członkowskiego, podatek akcyzowy należy zapłacić w państwie członkowskim nabycia wyrobów, zgodnie z zasadą regulującą działanie rynku wewnętrznego.
- (28) W przypadkach gdy wyroby akcyzowe po ich dopuszczeniu do konsumpcji w jednym państwie członkowskim są przechowywane do celów handlowych w innym państwie członkowskim, należy ustalić, że podatek akcyzowy jest wymagalny w tym drugim państwie członkowskim. W tym celu konieczne jest w szczególności zdefiniowanie pojęcia „celów handlowych”.
- (29) Jeśli wyroby akcyzowe zostały nabyte przez osoby niebędące uprawnionymi prowadzącymi skład podatkowy ani zarejestrowanymi odbiorcami i nieprowadzące samodzielnej działalności gospodarczej, oraz zostały wysłane lub przewiezione bezpośrednio lub pośrednio przez sprzedawcę lub w jego imieniu, podatek akcyzowy należy zapłacić w państwie członkowskim przeznaczenia; należy także określić procedurę obowiązującą sprzedawcę.
- (30) W celu uniknięcia konfliktu interesów pomiędzy państwami członkowskimi oraz podwójnego opodatkowania w przypadku przemieszczania na terytorium Wspólnoty wyrobów dopuszczonych do konsumpcji w jednym państwie członkowskim należy uwzględnić sytuacje, w których występują nieprawidłowości po dopuszczeniu wyrobów akcyzowych do konsumpcji.
- (31) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość wprowadzenia oznaczeń podatkowych lub krajowych znaków identyfikacyjnych dla wyrobów dopuszczonych do konsumpcji. Stosowanie takich oznaczeń lub znaków nie może stwarzać przeszkód w handlu wewnątrzwspólnotowym.
- Z uwagi na fakt, że stosowanie tych oznaczeń lub znaków nie powinno prowadzić do podwójnego opodatkowania, należy wyraźnie stwierdzić, że państwa członkowskie wprowadzające oznaczenia muszą zwrócić, umorzyć lub zwolnić wszelkie kwoty zapłacone lub wniesione tytułem gwarancji w celu otrzymania takich oznaczeń lub znaków, jeśli podatek akcyzowy stał się wymagalny w innym państwie członkowskim i został tam pobrany.
- Niemniej jednak, aby uniknąć jakichkolwiek nadużyć, państwa członkowskie, które wydały takie oznaczenia lub znaki, powinny móc uzależnić zwrot, umorzenie lub zwolnienie przedmiotowych kwot od przedstawienia dowodu, że te oznaczenia lub znaki zostały usunięte lub zniszczone.
- (32) Stosowanie standardowych wymogów w odniesieniu do przemieszczania i monitorowania wyrobów akcyzowych mogłoby stanowić nadmierne obciążenie administracyjne dla drobnych producentów wina. W związku z tym państwa członkowskie powinny mieć możliwość zwalniania takich producentów z niektórych wymogów.
- (33) Należy uwzględnić fakt, że nie zostało jeszcze opracowane wspólne podejście w sprawie wyrobów akcyzowych stanowiących zapasy przeznaczone dla statków i samolotów.
- (34) Jeżeli chodzi o wyroby akcyzowe używane do budowy i konserwacji mostów transgranicznych między państwami członkowskimi, w celu ograniczenia obciążeń administracyjnych te państwa członkowskie powinny mieć możliwość przyjęcia środków stanowiących odstępstwo od zwykłych zasad i procedur mających zastosowanie do wyrobów akcyzowych przemieszczanych z jednego państwa członkowskiego do drugiego.
- (35) Środki służące wdrożeniu niniejszej dyrektywy należy przyjąć zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽¹⁾.
- (36) Aby umożliwić dostosowanie się do elektronicznego systemu monitorowania przemieszczania wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy, należy umożliwić państwom członkowskim skorzystanie z okresu przejściowego, w którym przemieszczanie mogłoby nadal odbywać się z zachowaniem formalności określonych w dyrektywie 92/12/EWG.

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

- (37) W związku z tym, że cel niniejszej dyrektywy, czyli zapewnienie wspólnych zasad w odniesieniu do pewnych aspektów podatku akcyzowego, nie może być osiągnięty w wystarczającym stopniu na poziomie państw członkowskich, a ze względu na skalę i skutki może być skuteczniej osiągnięty na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia ogólne zasady dotyczące podatku akcyzowego nakładanego bezpośrednio lub pośrednio na konsumpcję poniższych wyrobów, zwanych dalej „wyrobami akcyzowymi”:

- a) produkty energetyczne i energia elektryczna objęte dyrektywą 2003/96/WE;
- b) alkohol i napoje alkoholowe objęte dyrektywami 92/83/EWG i 92/84/EWG;
- c) wyroby tytoniowe objęte dyrektywami 95/59/WE, 92/79/EWG i 92/80/EWG.

2. Dla szczególnych celów państwa członkowskie mogą nakładać na wyroby akcyzowe inne podatki pośrednie pod warunkiem, że podatki te są zgodne ze wspólnotowymi przepisami podatkowymi dotyczącymi podatku akcyzowego lub podatku od wartości dodanej w zakresie określenia podstawy opodatkowania, obliczania podatku, wymagalności i monitorowania podatku, z wyłączeniem przepisów dotyczących zwolnień.

3. Państwa członkowskie mogą nakładać podatki na:

- a) produkty inne niż wyroby akcyzowe;
- b) świadczenie usług, w tym związanych z wyrobami akcyzowymi, które to podatki nie mają charakteru podatków obrotowych.

Nakładanie takich podatków nie może jednak powodować zwiększenia formalności przy przekraczaniu granic w handlu pomiędzy państwami członkowskimi.

Artykuł 2

Wyroby akcyzowe podlegają opodatkowaniu akcyzą w momencie:

- a) ich produkcji, w tym, w stosownych przypadkach, ich wydobycia na terytorium Wspólnoty;
- b) ich importu na terytorium Wspólnoty.

Artykuł 3

1. Formalności określone we wspólnotowych przepisach celnych dotyczące wprowadzania wyrobów na obszar celnego Wspólnoty stosuje się odpowiednio do wyrobów akcyzowych wprowadzanych do Wspólnoty z terytorium, o którym mowa w art. 5 ust. 2.

2. Formalności określone we wspólnotowych przepisach celnych dotyczące wyprowadzania wyrobów z obszaru celnego Wspólnoty stosuje się odpowiednio do wyrobów akcyzowych wyprowadzanych ze Wspólnoty na terytorium, o którym mowa w art. 5 ust. 2.

3. W drodze odstępstwa od ust. 1 i 2, w odniesieniu do wyrobów akcyzowych przemieszczanych między terytorium Finlandii, określonym w art. 4 pkt 2, a terytoriami, o których mowa w art. 5 ust. 2 lit. c), Finlandia ma prawo stosować takie same procedury, jak stosowane w odniesieniu do takiego przemieszczania na jej terytorium określonym w art. 4 pkt 2.

4. Przepisy rozdziałów III i IV nie mają zastosowania do wyrobów akcyzowych objętych zawieszającą procedurą celną.

Artykuł 4

Na użytek niniejszej dyrektywy oraz jej przepisów wykonawczych stosuje się następujące definicje:

- 1) „uprawniony prowadzący skład podatkowy” oznacza osobę fizyczną lub prawną uprawnioną przez właściwe organy państwa członkowskiego w ramach swojej działalności do produkowania, przetwarzania, przechowywania, odbierania lub wysyłania wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy w składzie podatkowym;
- 2) „państwo członkowskie” i „terytorium państwa członkowskiego” oznaczają terytorium każdego państwa członkowskiego Wspólnoty, do którego zastosowanie ma Traktat zgodnie z jego art. 299, z wyjątkiem terytoriów trzecich;
- 3) „Wspólnota” i „terytorium Wspólnoty” oznaczają terytoria państw członkowskich zgodnie z definicją w pkt 2;

- 4) „terytorium trzecie” oznacza terytoria, o których mowa w art. 5 ust. 2 i 3;
- 5) „państwo trzecie” oznacza każde państwo lub terytorium, do których nie ma zastosowania Traktat;
- 6) „zawieszająca procedura celna” oznacza którąkolwiek z procedur specjalnych określonych w rozporządzeniu (EWG) nr 2913/92 dotyczących dozoru celnego, któremu poddawane są wyroby niewspólnotowe w momencie wprowadzenia na wspólnotowy obszar celny, do miejsca składowania czasowego, do wolnych obszarów celnych lub składów wolnocłowych, oraz pozostałe procedury, o których mowa w art. 84 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia;
- 7) „procedura zawieszenia poboru akcyzy” oznacza procedurę podatkową stosowaną w odniesieniu do produkcji, przetwarzania, przechowywania lub przemieszczania wyrobów akcyzowych nieobjętych zawieszającą procedurą celną, przy zawieszonym poborze akcyzy;
- 8) „import wyrobów akcyzowych” oznacza wprowadzenie wyrobów akcyzowych na terytorium Wspólnoty, o ile wyroby te w chwili ich wprowadzenia na terytorium Wspólnoty nie zostają objęte zawieszającą procedurą celną, a także ich zwolnienie z zawieszającej procedury celnej;
- 9) „zarejestrowany odbiorca” oznacza osobę fizyczną lub prawną uprawnioną przez właściwe organy państwa członkowskiego przeznaczenia, w ramach swojej działalności i na warunkach określonych przez te organy, do odbioru wyrobów akcyzowych przemieszczanych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy z innego państwa członkowskiego;
- 10) „zarejestrowany wysyłający” oznacza osobę fizyczną lub prawną uprawnioną przez właściwe organy państwa członkowskiego importu, w ramach swojej działalności i na warunkach określonych przez te organy, jedynie do wysyłania wyrobów akcyzowych objętych procedurą zawieszenia poboru akcyzy w momencie dopuszczenia do swobodnego obrotu zgodnie z art. 79 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92;
- 11) „skład podatkowy” oznacza miejsce, w którym wybory akcyzowe są produkowane, przetwarzane, przechowywane, odbierane lub wysyłane w ramach procedury zawieszenia poboru akcyzy przez uprawnionego prowadzącego skład podatkowy w ramach jego działalności, z zastrzeżeniem pewnych warunków określonych przez właściwe organy państwa członkowskiego, w którym znajduje się skład podatkowy.
2. Niniejsza dyrektywa i dyrektywy, o których mowa w art. 1, nie mają zastosowania na poniższych terytoriach stanowiących część obszaru celnego Wspólnoty:
- a) Wyspy Kanaryjskie;
 - b) francuskie departamenty zamorskie;
 - c) Wyspy Alandzkie;
 - d) Wyspy Normandzkie.
3. Niniejsza dyrektywa oraz dyrektywy, o których mowa w art. 1, nie mają zastosowania na terytoriach objętych zakresem art. 299 ust. 4 Traktatu ani na poniższych innych terytoriach niestanowiących części obszaru celnego Wspólnoty:
- a) wyspa Helgoland;
 - b) terytorium Büsingen;
 - c) Ceuta;
 - d) Melilla;
 - e) Livigno;
 - f) Campione d'Italia;
 - g) włoskie wody jeziora Lugano.
4. Hiszpania może powiadomić za pomocą oświadczenia, że niniejsza dyrektywa oraz dyrektywy, o których mowa w art. 1, mają zastosowanie na Wyspach Kanaryjskich – pod warunkiem pewnych działań dostosowujących w związku z bardzo odległym położeniem tych wysp – w stosunku do wszystkich lub niektórych wyrobów akcyzowych, o których mowa w art. 1, począwszy od pierwszego dnia drugiego miesiąca po złożeniu takiego oświadczenia.
5. Francja może powiadomić za pomocą oświadczenia, że niniejsza dyrektywa oraz dyrektywy, o których mowa w art. 1, mają zastosowanie we francuskich departamentach zamorskich – pod warunkiem pewnych działań dostosowujących w związku z bardzo odległym położeniem tych departamentów – w stosunku do wszystkich lub niektórych wyrobów akcyzowych, o których mowa w art. 1, począwszy od pierwszego dnia drugiego miesiąca po złożeniu takiego oświadczenia.
6. Przepisy niniejszej dyrektywy nie uniemożliwiają zachowania przez Grecję szczególnego statusu przyznanego Górze Athos, zagwarantowanego w art. 105 greckiej konstytucji.

Artykuł 5

1. Niniejsza dyrektywa i dyrektywy, o których mowa w art. 1, mają zastosowanie na terytorium Wspólnoty.

Artykuł 6

1. Uwzględniając konwencje i traktaty zawarte, odpowiednio, z Francją, Włochami, Cyprzem i Zjednoczonym Królestwem, Księstwo Monako, San Marino oraz suwerenne strefy Zjednoczonego Królestwa Akrotiri i Dhekelia oraz wyspa Man nie są uznawane, na użytek niniejszej dyrektywy, za państwa trzecie.

2. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki, aby zapewnić, by przemieszczanie wyrobów akcyzowych:

- a) mające początek w Księstwie Monako lub przeznaczone dla Księstwa Monako było uznawane za przemieszczanie mające początek we Francji lub przeznaczone dla Francji;
- b) mające początek w San Marino lub przeznaczone dla San Marino było uznawane za przemieszczanie mające początek we Włoszech lub przeznaczone dla Włoch;
- c) mające początek w suwerennych strefach Zjednoczonego Królestwa Akrotiri i Dhekelia lub przeznaczone dla suwerennych stref Zjednoczonego Królestwa Akrotiri i Dhekelia było uznawane za przemieszczanie mające początek na Cyprze lub przeznaczone dla Cypru;
- d) mające początek na wyspie Man lub przeznaczone dla wyspy Man było uznawane za przemieszczanie mające początek w Zjednoczonym Królestwie lub przeznaczone dla Zjednoczonego Królestwa.

3. Państwa członkowskie przyjmują niezbędne środki, aby zapewnić, by przemieszczanie wyrobów akcyzowych mające początek w Jungholz i Mittelberg (Kleines Walsertal) lub przeznaczone dla Jungholz i Mittelberg (Kleines Walsertal) było uznawane za przemieszczanie mające początek w Niemczech lub przeznaczone dla Niemiec.

ROZDZIAŁ II

OBOWIĄZEK PODATKOWY, ZWROT, ZWOLNIENIE

SEKCJA 1

Miejsce i moment powstania obowiązku podatkowego

Artykuł 7

1. Podatek akcyzowy staje się wymagalny w momencie dopuszczenia do konsumpcji w państwie członkowskim dopuszczenia do konsumpcji.

2. Na użytek niniejszej dyrektywy „dopuszczenie do konsumpcji” oznacza:

- a) opuszczenie procedury zawieszenia poboru akcyzy w odniesieniu do wyrobów akcyzowych, w tym opuszczenie niezgodne z przepisami;
- b) przechowywanie poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy wyrobów akcyzowych, na które nie nałożono akcyzy

zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami prawa wspólnotowego i ustawodawstwa krajowego;

c) produkcja wyrobów akcyzowych poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, w tym produkcja niezgodna z przepisami;

d) import wyrobów akcyzowych, w tym import niezgodny z przepisami, chyba że natychmiast po dokonaniu importu wyroby te zostaną objęte procedurą zawieszenia poboru akcyzy.

3. Momentem dopuszczenia do konsumpcji jest:

- a) w sytuacjach, o których mowa w art. 17 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) – moment odbioru wyrobów akcyzowych przez zarejestrowanego odbiorcę;
- b) w sytuacjach, o których mowa w art. 17 ust. 1 lit. a) ppkt (iv) – moment odbioru wyrobów akcyzowych przez odbiorcę;
- c) w sytuacjach, o których mowa w art. 17 ust. 2 – moment odbioru wyrobów akcyzowych w miejscu dostawy bezpośredniej.

4. Za dopuszczenie do konsumpcji nie uważa się całkowitego zniszczenia ani nieodwracalnej utraty wyrobów akcyzowych objętych procedurą zawieszenia poboru akcyzy, jeżeli zniszczenie lub utrata wynikają z właściwości tych wyrobów, nieprzewidzianych okoliczności lub działania siły wyższej lub wynikają z zezwolenia udzielonego przez właściwe organy państwa członkowskiego.

Na użytek niniejszej dyrektywy wyroby uważa się za całkowicie zniszczone lub nieodwracalnie utracone, gdy nie mogą już zostać wykorzystane jako wyroby akcyzowe.

Całkowite zniszczenie lub nieodwracalną utratę danych wyrobów akcyzowych wykazuje się właściwym organom państwa członkowskiego, w którym doszło do całkowitego zniszczenia lub nieodwracalnej utraty tych wyrobów, lub – jeżeli nie można określić miejsca, w którym doszło do utraty – państwa członkowskiego, w którym je wykryto, w sposób wymagany przez te organy.

5. Każde państwo członkowskie ustanawia własne zasady i warunki ustalania strat, o których mowa w ust. 4.

Artykuł 8

1. Osobą zobowiązaną do zapłaty podatku akcyzowego, który stał się wymagalny, jest:

- a) w odniesieniu do opuszczenia procedury zawieszenia poboru akcyzy w odniesieniu do wyrobów akcyzowych, o którym mowa w art. 7 ust. 2 lit. a):

- (i) uprawniony prowadzący skład podatkowy, zarejestrowany odbiorca lub każda inna osoba zwalnająca wyroby akcyzowe, lub w imieniu której wyroby te są zwalniane z procedury zawieszenia poboru akcyzy oraz – w przypadku niezgodnego z przepisami opuszczenia składu podatkowego – każda inna osoba, która uczestniczyła w takim zwolnieniu;
- (ii) w przypadku niezgodnego z przepisami przemieszczania wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy, zgodnie z art. 10 ust. 1, 2 i 4: uprawniony prowadzący skład podatkowy, zarejestrowany wysyłający lub każda inna osoba, która udzieliła gwarancji zgodnie z art. 18 ust. 1 i 2, oraz każda osoba, która uczestniczyła w niezgodnym z przepisami opuszczeniu i która wiedziała lub powinna była wiedzieć o nieprawidłowym charakterze tego opuszczenia;
- b) w odniesieniu do przechowywania wyrobów akcyzowych, o którym mowa w art. 7 ust. 2 lit. b): każda osoba przechowująca wyroby akcyzowe oraz każda inna osoba uczestnicząca w ich przechowywaniu;
- c) w odniesieniu do produkcji wyrobów akcyzowych, o której mowa w art. 7 ust. 2 lit. c): producent wyrobów akcyzowych oraz – w przypadku produkcji niezgodnej z przepisami – każda inna osoba, która uczestniczyła w ich produkcji;
- d) w odniesieniu do importu wyrobów akcyzowych, o którym mowa w art. 7 ust. 2 lit. d): osoba, która zgłasza wyroby akcyzowe lub w imieniu której wyroby są zgłaszane w momencie importu oraz – w przypadku importu niezgodnego z przepisami – każda inna osoba uczestnicząca w imporcie.

2. Jeżeli w odniesieniu do tego samego długu akcyzowego występuje kilku dłużników, są oni solidarnie zobowiązani do zapłaty tego długu.

Artykuł 9

Stosuje się warunki wymagalności i stawki podatku akcyzowego obowiązujące w państwie członkowskim, w którym ma miejsce dopuszczenie do konsumpcji, w dniu, w którym podatek akcyzowy staje się wymagalny.

Podatek akcyzowy jest nakładany i pobierany oraz w stosownych przypadkach zwracany lub umarzany zgodnie z procedurą ustanowioną przez każde państwo członkowskie. Państwa członkowskie stosują te same procedury do wyrobów krajowych oraz do wyrobów pochodzących z innych państw członkowskich.

Artykuł 10

1. Jeżeli w trakcie przemieszczania wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy wystąpiła nieprawidłowość prowadząca do ich dopuszczenia do konsumpcji zgodnie z art. 7 ust. 2 lit. a), dopuszczenie do konsumpcji następuje w państwie członkowskim, w którym wystąpiła nieprawidłowość.

2. Jeżeli w trakcie przemieszczania wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy wykryto nieprawidłowość prowadzącą do ich dopuszczenia do konsumpcji zgodnie z art. 7 ust. 2 lit. a), i jeśli ustalenie miejsca wystąpienia nieprawidłowości jest niemożliwe, uznaje się, że wystąpiła ona w państwie członkowskim, w którym została wykryta, i w momencie jej wykrycia.

3. W sytuacjach, o których mowa w ust. 1 i 2, właściwe organy państwa członkowskiego, w którym wyroby dopuszczono lub uznaje się, że dopuszczono do konsumpcji, informują właściwe organy państwa członkowskiego wysyłki.

4. Jeżeli wyroby akcyzowe objęte procedurą zawieszenia poboru akcyzy nie dotarły do miejsca przeznaczenia, a w trakcie przemieszczania nie wykryto żadnej nieprawidłowości prowadzącej do dopuszczenia tych wyrobów do konsumpcji zgodnie z art. 7 ust. 2 lit. a), uznaje się, że nieprawidłowość wystąpiła w państwie członkowskim wysyłki i w momencie rozpoczęcia przemieszczania, chyba że w ciągu czterech miesięcy od rozpoczęcia przemieszczania zgodnie z art. 20 ust. 1, właściwe organy państwa członkowskiego wysyłki otrzymają wystarczające dowody, że przemieszczanie dobiegło końca zgodnie z art. 20 ust. 2, lub potwierdzające miejsce wystąpienia nieprawidłowości.

Jeżeli osoba, która wniosła gwarancję zgodnie z art. 18, nie została lub nie mogła zostać poinformowana, że wyroby nie dotarły do miejsca przeznaczenia, ma ona miesiąc, licząc od przekazania jej takiej informacji przez właściwe organy państwa członkowskiego wysyłki, na przedstawienie dowodu, że przemieszczanie dobiegło końca zgodnie z art. 20 ust. 2, lub potwierdzającego miejsce wystąpienia nieprawidłowości.

5. Jeśli jednak – w sytuacjach, o których mowa w ust. 2 i 4 – przed upływem okresu trzech lat od daty rozpoczęcia przemieszczania zgodnie z art. 20 ust. 1 zostanie ustalone, w którym państwie członkowskim nieprawidłowość rzeczywiście wystąpiła, zastosowanie mają przepisy ust. 1.

W takich sytuacjach właściwe organy państwa członkowskiego, w którym wystąpiła nieprawidłowość, informują właściwe organy państwa członkowskiego, w którym podatek akcyzowy został nałożony, a one go zwracają lub umarzają po przedstawieniu potwierdzenia nałożenia podatku akcyzowego w tym drugim państwie członkowskim.

6. Na użytek niniejszego artykułu „nieprawidłowość” oznacza sytuację, do której dochodzi w trakcie przemieszczania wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy, inną niż sytuacja, o której mowa w art. 7 ust. 4, i powodującą, że przemieszczenie lub część przemieszczenia wyrobów akcyzowych nie zakończyły się zgodnie z art. 20 ust. 2.

SEKCJA 2

Zwrot i umorzenie

Artykuł 11

Oprócz przypadków, o których mowa w art. 33 ust. 6, art. 36 ust. 5 oraz art. 38 ust. 3, jak również przypadków przewidzianych w dyrektywach, o których mowa w art. 1, właściwe organy państwa członkowskiego, w którym dane wyroby akcyzowe zostały dopuszczone do konsumpcji, mogą na wniosek zainteresowanej osoby zwrócić lub umorzyć podatek akcyzowy od tych wyrobów w sytuacjach i na warunkach określonych przez państwa członkowskie w celu zapobiegania wszelkim przypadkom uchylania się od opodatkowania lub nadużyciom.

Taki zwrot lub umorzenie nie może powodować zwolnień innych niż przewidziane w art. 12 lub w jednej z dyrektyw, o których mowa w art. 1.

SEKCJA 3

Zwolnienia

Artykuł 12

1. Wyroby akcyzowe są zwolnione z podatku akcyzowego w przypadkach, kiedy mają być wykorzystywane:

- a) w kontekście stosunków dyplomatycznych lub konsularnych;
- b) przez organizacje międzynarodowe uznawane przez organy publiczne przyjmującego państwa członkowskiego oraz członków takich organizacji, w granicach i na warunkach określonych w konwencjach międzynarodowych ustanawiających takie organizacje lub w umowach w sprawie siedzib;
- c) przez siły zbrojne państwa będącego stroną Traktatu Północnoatlantyckiego, innego niż państwo członkowskie, na terytorium którego podatek akcyzowy jest wymagalny, do użytku tych sił zbrojnych lub towarzyszącego personelu cywilnego lub też w celu zaopatrzenia ich mes lub kantyn;
- d) przez siły zbrojne Zjednoczonego Królestwa stacjonujące na Cyprze zgodnie z Traktatem ustanawiającym Republikę Cypryjską z dnia 16 sierpnia 1960 r., do użytku tych sił zbrojnych lub towarzyszącego personelu cywilnego lub też w celu zaopatrzenia ich mes lub kantyn;
- e) do konsumpcji zgodnie z umową zawartą z państwami trzecimi lub organizacjami międzynarodowymi, pod warunkiem

że taka umowa jest dopuszczona lub dozwolona w odniesieniu do zwolnienia z podatku od wartości dodanej.

2. Zwolnienia podlegają warunkom i ograniczeniom określonym przez przyjmujące państwo członkowskie. Państwa członkowskie mogą przyznać zwolnienie w postaci zwrotu podatku akcyzowego.

Artykuł 13

1. Bez uszczerbku dla art. 21 ust. 1, wyrobom akcyzowym przemieszczanym w procedurze zawieszenia poboru akcyzy, przeznaczonym dla odbiorcy wymienionego w art. 12 ust. 1, towarzyszy świadectwo zwolnienia z podatku.

2. Formę i treść świadectwa zwolnienia określa Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 43 ust. 2.

3. Procedura przewidziana w art. 21–27 nie ma zastosowania, jeżeli przemieszczenia wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy do sił zbrojnych, o których mowa w art. 12 ust. 1 lit. c), są objęte procedurą bezpośrednio opartą na Traktacie Północnoatlantyckim.

Państwa członkowskie mogą jednak przewidzieć, że procedura określona w art. 21–27 stosowana jest do takich przemieszczeń odbywających się w całości na ich terytorium lub, na mocy porozumienia między zainteresowanymi państwami członkowskimi, między ich terytoriami.

Artykuł 14

1. Państwa członkowskie mogą zwalniać z podatku akcyzowego wyroby akcyzowe dostarczane przez sklepy wolnocłowe, które to wyroby są przewożone w osobistym bagażu podróżnych udających się drogą powietrzną lub morską na terytorium trzecie lub do państwa trzeciego.

2. Wyroby dostarczane na pokładach samolotów lub statków w czasie lotu lub podróży morskiej na terytorium trzecie lub do państwa trzeciego są traktowane w taki sam sposób, jak wyroby dostarczane przez sklepy wolnocłowe.

3. Państwa członkowskie podejmują konieczne środki w celu zapewnienia stosowania zwolnień przewidzianych w ust. 1 i 2 w taki sposób, aby zapobiec wszelkim możliwym przypadkom uchylania się od opodatkowania, unikania opodatkowania lub nadużyć.

4. Państwa członkowskie, w których w dniu 1 lipca 2008 r. istnieją sklepy wolnocłowe usytuowane poza portami lotniczymi lub portami morskimi, do dnia 1 stycznia 2017 r. mogą nadal zwalniać z podatku akcyzowego wyroby akcyzowe sprzedawane przez te sklepy i przewożone w osobistym bagażu podróżnych udających się na terytorium trzecie lub do państwa trzeciego.

5. Na użytek niniejszego artykułu stosuje się następujące definicje:

- a) „sklep wolnocłowy” oznacza każdą działalność usytuowaną w obrębie portu lotniczego lub portu morskiego, która spełnia warunki określone przez właściwe organy państwa członkowskiego, w szczególności zgodnie z ust. 3;
- b) „podróżujący na terytorium trzecie lub do państwa trzeciego” oznacza każdego pasażera posiadającego dokument podróży uprawniający do podróży lotniczej lub morskiej, stwierdzający, że ostatecznym celem podróży jest port lotniczy lub morski usytuowany na terytorium trzecim lub w państwie trzecim.

ROZDZIAŁ III

PRODUKCJA, PRZETWARZANIE I PRZECHOWYWANIE

Artykuł 15

1. Każde państwo członkowskie określa własne przepisy dotyczące produkcji, przetwarzania i przechowywania wyrobów akcyzowych, z zastrzeżeniem przepisów niniejszej dyrektywy.

2. Produkcja, przetwarzanie i przechowywanie wyrobów akcyzowych, jeżeli podatek akcyzowy nie został zapłacony, mają miejsce w składzie podatkowym.

Artykuł 16

1. Otwarcie i prowadzenie składu podatkowego przez uprawnionego prowadzącego skład podatkowy jest uzależnione od uzyskania zezwolenia właściwych organów państwa członkowskiego, w którym znajduje się skład podatkowy.

Zezwolenie jest wydawane na warunkach, jakie organy mają prawo określić w celu zapobiegania wszelkim ewentualnym przypadkom uchylania się od opodatkowania lub nadużyciom.

2. Uprawniony prowadzący skład podatkowy ma obowiązek:

- a) w miarę potrzeby złożyć gwarancję zabezpieczającą ryzyko związane z produkcją, przetwarzaniem i przechowywaniem wyrobów akcyzowych;
- b) przestrzegać wymogów określonych przez państwo członkowskie, na którego terytorium znajduje się skład podatkowy;
- c) prowadzić ewidencję zapasów i przemieszczania wyrobów akcyzowych dla każdego składu podatkowego;
- d) wprowadzać wszelkie wyroby akcyzowe przemieszczane w procedurze zawieszenia poboru akcyzy do jego składu

podatkowego i je księgować zaraz po zakończeniu przemieszczania, chyba że zastosowanie ma art. 17 ust. 2;

- e) wyrażać zgodę na wszelkie monitorowanie i kontrole zapasów.

Warunki dotyczące gwarancji, o której mowa w lit. a), są określone przez właściwe organy państwa członkowskiego, które wydało zezwolenie na prowadzenie składu podatkowego.

ROZDZIAŁ IV

PRZEMIESZCZANIE WYROBÓW AKCYZOWYCH W PROCEDURZE ZAWIESZENIA POBORU AKCYZY

SEKCJA 1

Przepisy ogólne

Artykuł 17

1. Wyroby akcyzowe mogą być przemieszczane w procedurze zawieszenia poboru akcyzy na terytorium Wspólnoty, także wtedy, gdy wyroby przemieszczane są przez państwo lub terytorium trzecie:

- a) ze składu podatkowego do:

- (i) innego składu podatkowego;

- (ii) zarejestrowanego odbiorcy;

- (iii) miejsca, z którego wyroby akcyzowe opuszczają terytorium Wspólnoty, zgodnie z art. 25 ust. 1;

- (iv) odbiorcy, o którym mowa w art. 12 ust. 1, jeśli wyroby są wysyłane z innego państwa członkowskiego;

- b) z miejsca importu do jednego z miejsc przeznaczenia, o których mowa w lit. a), jeśli wyroby są wysyłane przez zarejestrowanego wysyłającego.

Na użytek niniejszego artykułu „miejscem importu” jest miejsce, w którym znajdują się wyroby w momencie dopuszczenia do swobodnego obrotu zgodnie z art. 79 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 lit. a) ppkt (i) i (ii) oraz ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu, a także z wyjątkiem sytuacji, o których mowa w art. 19 ust. 3, państwo członkowskie przeznaczenia może, na warunkach, jakie samo określi, zezwolić na przemieszczanie wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy do miejsca dostawy bezpośredniej znajdującego się na terytorium tego państwa, jeśli takie miejsce zostało wyznaczone przez uprawnionego prowadzącego skład w państwie członkowskim przeznaczenia lub przez zarejestrowanego odbiorcę.

Taki uprawniony prowadzący skład podatkowy lub zarejestrowany odbiorca pozostaje odpowiedzialny za przedstawienie raportu odbioru, o którym mowa w art. 24 ust. 1.

3. Ustępy 1 i 2 mają zastosowanie również do przemieszczania wyrobów akcyzowych o stawce zerowej, które nie zostały dopuszczone do konsumpcji.

Artykuł 18

1. Właściwe organy państwa członkowskiego wysyłki wymagają, na ustalonych przez siebie warunkach, złożenia przez uprawnionego prowadzącego skład podatkowy wysyłki lub zarejestrowanego wysyłającego gwarancji na pokrycie ryzyka związanego z przemieszczaniem w procedurze zawieszenia poboru akcyzy.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 właściwe organy państwa członkowskiego wysyłki, na określonych przez nie warunkach, mogą zezwolić na to, by gwarancję, o której mowa w ust. 1, złożył przewoźnik lub spedytor, właściciel wyrobów akcyzowych, odbiorca lub złożyły wspólnie co najmniej dwie z tych osób i osób wymienionych w ust. 1.

3. Gwarancja jest ważna w całej Wspólnocie. Państwa członkowskie określają szczegółowe przepisy dotyczące gwarancji.

4. Państwo członkowskie wysyłki może zwolnić z obowiązku składania gwarancji w odniesieniu do przemieszczeń wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy w przypadku:

- a) przemieszczania odbywającego się całkowicie na terytorium tego państwa;
- b) przemieszczania produktów energetycznych na terytorium Wspólnoty drogą morską lub stałym rurociągiem, jeśli wyrażą na to zgodę inne zainteresowane państwa członkowskie.

Artykuł 19

1. Zarejestrowany odbiorca nie może przechowywać ani wysłać wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy.

2. Zarejestrowany odbiorca ma obowiązek spełnić następujące warunki:

- a) przed wysłaniem wyrobów akcyzowych zagwarantować płatność podatku akcyzowego na warunkach określonych przez właściwe organy państwa członkowskiego przeznaczenia;
- b) prowadzić rejestry wyrobów akcyzowych otrzymanych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy zaraz po zakończeniu przemieszczania;

c) wyrażać zgodę na wszelkie kontrole umożliwiające właściwym organom państwa członkowskiego przeznaczenia potwierdzenie, że określone wyroby zostały faktycznie odebrane.

3. W przypadku zarejestrowanego odbiorcy otrzymującego wyroby akcyzowe sporadycznie uprawnienie określone w art. 4 ust. 9 ogranicza się do określonej ilości wyrobów akcyzowych, jednego wysyłającego i określonego czasu. Państwa członkowskie mogą ograniczyć to uprawnienie do jednego przemieszczenia.

Artykuł 20

1. Przemieszczanie wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy rozpoczyna się, w przypadkach, o których mowa w art. 17 ust. 1 lit. a) niniejszej dyrektywy, w momencie gdy wyroby akcyzowe opuszczają skład podatkowy wysyłki, a w przypadkach, o których mowa w jego art. 17 ust. 1 lit. b), w momencie gdy zostają dopuszczone do swobodnego obrotu zgodnie z art. 79 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92.

2. Przemieszczanie wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy kończy się, w przypadkach, o których mowa w art. 17 ust. 1 lit. a) ppkt (i), (ii) i (iv) oraz w art. 17 ust. 1 lit. b), w momencie gdy odbiorca przyjął dostawę wyrobów akcyzowych, a w przypadkach, o których mowa w art. 17 ust. 1 lit. a) ppkt (iii), w momencie gdy wyroby opuściły terytorium Wspólnoty.

SEKCJA 2

Zasady przemieszczania wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy

Artykuł 21

1. Przemieszczanie wyrobów akcyzowych jest uznawane za przemieszczanie w procedurze zawieszenia poboru akcyzy tylko wówczas, gdy dokonywane jest na podstawie elektronicznego dokumentu administracyjnego stosowanego zgodnie z ust. 2 i 3.

2. Na użytek ust. 1 niniejszego artykułu wysyłający przedstawia właściwym organom państwa członkowskiego wysyłki projekt elektronicznego dokumentu administracyjnego, korzystając z systemu komputerowego, o którym mowa w art. 1 decyzji nr 1152/2003/WE, zwanego dalej „systemem komputerowym”.

3. Właściwe organy państwa członkowskiego wysyłki przeprowadzają elektroniczną weryfikację danych zawartych w projekcie elektronicznego dokumentu administracyjnego.

Jeśli dane te są nieprawidłowe wysyłający jest o tym bezzwłocznie informowany.

Jeśli dane te są prawidłowe, właściwe organy państwa członkowskiego wysyłki nadają temu dokumentowi niepowtarzalny administracyjny numer ewidencyjny i przekazują go wysyłającemu.

4. W przypadkach, o których mowa w art. 17 ust. 1 lit. a) ppkt (i), (ii) i (iv), art. 17 ust. 1 lit. b) oraz art. 17 ust. 2, właściwe organy państwa członkowskiego wysyłki bezzwłocznie przekazują elektroniczny dokument administracyjny właściwym organom państwa członkowskiego przeznaczenia, które przesyłają go odbiorcy, jeśli odbiorcą jest uprawniony prowadzący skład podatkowy lub zarejestrowany odbiorca.

Jeśli wyroby akcyzowe są przeznaczone dla uprawnionego prowadzącego skład podatkowy w państwie członkowskim wysyłki, właściwe organy tego państwa członkowskiego przekazują elektroniczny dokument administracyjny bezpośrednio takiemu prowadzącemu skład.

5. W przypadku, o którym mowa w art. 17 ust. 1 lit. a) ppkt (iii) niniejszej dyrektywy, właściwe organy państwa członkowskiego wysyłki przekazują elektroniczny dokument administracyjny właściwym organom państwa członkowskiego, w którym jest składane zgłoszenie wywozowe w zastosowaniu art. 161 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 2913/92, zwanego dalej „państwem członkowskim wywozu”, jeśli to państwo członkowskie nie jest państwem członkowskim wysyłki.

6. Wysyłający przekazuje osobie towarzyszącej wyrobom akcyzowym wydrukowaną wersję elektronicznego dokumentu administracyjnego lub inny dokument handlowy, w których wyraźnie zaznaczono niepowtarzalny administracyjny numer ewidencyjny. Dokument ten musi być przedstawiany na żądanie właściwych organów w czasie całego przemieszczenia w procedurze zawieszenia poboru akcyzy.

7. Wysyłający może unieważnić elektroniczny dokument administracyjny do momentu rozpoczęcia przemieszczania zgodnie z art. 20 ust. 1.

8. W trakcie przemieszczania w procedurze zawieszenia poboru akcyzy wysyłający może za pośrednictwem systemu komputerowego zmienić miejsce przeznaczenia na jedno z miejsc, o których mowa w art. 17 ust. 1 lit. a) pkt (i), (ii) lub (iii), lub, w stosownych przypadkach, w art. 17 ust. 2.

Artykuł 22

1. W przypadku przemieszczania produktów energetycznych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy drogą morską lub wodami śródlądowymi do odbiorcy, który w momencie przedstawienia przez wysyłającego projektu elektronicznego dokumentu administracyjnego, o którym mowa w art. 21 ust. 2,

nie jest ostatecznie znany, właściwe organy państwa członkowskiego wysyłki mogą zezwolić wysyłającemu na pominięcie danych dotyczących odbiorcy w tym dokumencie.

2. Niezwłocznie po uzyskaniu danych dotyczących odbiorcy i nie później niż w momencie zakończenia przemieszczenia wysyłający, korzystając z procedury, o której mowa w art. 21 ust. 8, przekazuje je właściwym organom państwa członkowskiego wysyłki.

Artykuł 23

Właściwe organy państwa członkowskiego wysyłki mogą, na warunkach określonych przez to państwo członkowskie, zezwolić wysyłającemu na dokonanie podziału przemieszczania produktów energetycznych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy na co najmniej dwa przemieszczenia, pod warunkiem że:

- 1) całkowita ilość wyrobów akcyzowych nie ulegnie zmianie;
- 2) podział nastąpi na terytorium państwa członkowskiego, które zezwoli na taką procedurę;
- 3) właściwe organy tego państwa członkowskiego zostaną poinformowane o miejscu, w którym nastąpi podział.

Państwa członkowskie informują Komisję, czy i na jakich warunkach zezwalają na dokonanie podziału przemieszczania na swoim terytorium. Komisja przekazuje te informacje pozostałym państwom członkowskim.

Artykuł 24

1. Niezwłocznie po odbiorze wyrobów akcyzowych w miejscach przeznaczenia, o których mowa w art. 17 ust. 1 lit. a) ppkt (i), (ii) lub (iv) lub w art. 17 ust. 2, i – z wyjątkiem przypadków należycie uzasadnionych zgodnie z wymogami właściwych organów – nie później niż w ciągu pięciu dni roboczych od zakończenia przemieszczenia, odbiorca składa właściwym organom raport z ich odbioru, zwany dalej „raportem odbioru”, za pośrednictwem systemu komputerowego.

2. Właściwe organy państwa członkowskiego przeznaczenia określają procedury składania raportu odbioru wyrobów przez odbiorców, o których mowa w art. 12 ust. 1.

3. Właściwe organy państwa członkowskiego przeznaczenia przeprowadzają elektroniczną weryfikację danych przedstawionych w raporcie odbioru.

Jeśli dane te są nieprawidłowe, odbiorca jest o tym bezzwłocznie informowany.

Jeśli dane te są prawidłowe, właściwe organy państwa członkowskiego przeznaczenia przekazują odbiorcy potwierdzenie zarejestrowania raportu odbioru i przesyłają ten raport właściwym organom państwa członkowskiego wysyłki.

4. Właściwe organy państwa członkowskiego wysyłki przekazują raport odbioru wysyłającemu. Jeśli miejsce wysyłki i miejsce przeznaczenia znajdują się w tym samym państwie członkowskim, właściwe organy tego państwa członkowskiego przekazują raport bezpośrednio wysyłającemu.

Artykuł 25

1. W przypadkach, o których mowa w art. 17 ust. 1 lit. a) ppkt (iii) i w odpowiednich przypadkach w art. 17 ust. 1 lit. b) niniejszej dyrektywy, właściwe organy państwa członkowskiego wywozu wypełniają raport wywozu, na podstawie potwierdzenia wystawionego przez urząd celny wyprowadzenia, o którym mowa w art. 793 ust. 2 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny⁽¹⁾, lub przez urząd, w którym dopełniono formalności, o których mowa w art. 3 ust. 2 niniejszej dyrektywy, potwierdzającego opuszczenie przez wyroby akcyzowe terytorium Wspólnoty.

2. Właściwe organy państwa członkowskiego wywozu przeprowadzają elektroniczną weryfikację danych wynikających z potwierdzenia, wspomnianego w ust. 1. Po zweryfikowaniu tych danych i jeżeli państwo członkowskie wysyłki nie jest państwem członkowskim wywozu, właściwe organy państwa członkowskiego wywozu przesyłają raport wywozu właściwym organom państwa członkowskiego wysyłki.

3. Właściwe organy państwa członkowskiego wysyłki przekazują raport wywozu wysyłającemu.

Artykuł 26

1. W drodze odstępstwa od art. 21 ust. 1, jeśli system komputerowy jest niedostępny w państwie członkowskim wysyłki, wysyłający może rozpocząć przemieszczanie wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy pod warunkiem, że:

- a) wyrobom towarzyszy dokument w formie papierowej zawierający takie same dane jak projekt elektronicznego dokumentu administracyjnego, o którym mowa w art. 21 ust. 2;
- b) przed rozpoczęciem przemieszczania poinformuje właściwe organy państwa członkowskiego wysyłki.

Przed rozpoczęciem przemieszczania państwo członkowskie wysyłki może także zażądać kopii dokumentu, o którym mowa w lit. a), weryfikacji danych zawartych w tej kopii oraz – w przypadku gdy niedostępność systemu była zawi-

niona przez wysyłającego – stosownej informacji na temat przyczyn tej niedostępności.

2. Po przywróceniu dostępności systemu komputerowego wysyłający przedstawia projekt elektronicznego dokumentu administracyjnego zgodnie z art. 21 ust. 2.

Niezwłocznie gdy dane zawarte w elektronicznym dokumencie administracyjnym zostaną zatwierdzone zgodnie z art. 21 ust. 3, dokument ten zastępuje dokument w formie papierowej, o którym mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu. Artykuł 21 ust. 4 i 5 i art. 24 i 25 stosuje się odpowiednio.

3. Do momentu zatwierdzenia danych zawartych w elektronicznym dokumencie administracyjnym uznaje się, że przemieszczanie odbywało się w procedurze zawieszenia poboru akcyzy na podstawie dokumentu w formie papierowej, o którym mowa w ust. 1 lit. a).

4. Wysyłający przechowuje w swojej ewidencji kopię dokumentu w formie papierowej, o którym mowa w ust. 1 lit. a).

5. Jeśli system komputerowy jest niedostępny w państwie członkowskim wysyłki, wysyłający przekazuje informacje, o których mowa w art. 21 ust. 8 lub w art. 23, za pomocą innych środków komunikacji. W tym celu powiadamia właściwe organy państwa członkowskiego wysyłki przed dokonaniem zmiany miejsca przeznaczenia lub podziału przemieszczenia. Ustępy 2–4 niniejszego artykułu stosuje się odpowiednio.

Artykuł 27

1. Jeśli – w przypadkach, o których mowa w art. 17 ust. 1 lit. a) ppkt (i), (ii) i (iv), art. 17 ust. 1 lit. b) oraz art. 17 ust. 2 – na koniec przemieszczania wyrobów akcyzowych nie można przedstawić raportu odbioru przewidzianego w art. 24 ust. 1 w terminie określonym w tym artykule, w związku z tym, że system komputerowy jest niedostępny w państwie członkowskim przeznaczenia lub że w sytuacji, o której mowa w art. 26 ust. 1, nie dopełniono jeszcze procedur, o których mowa w art. 26 ust. 2, odbiorca przedstawia właściwym organom państwa członkowskiego przeznaczenia, z wyjątkiem należyście uzasadnionych przypadków, dokument w formie papierowej, zawierający te same dane co raport odbioru i potwierdzający, że przemieszczenia zostało zakończone.

Z wyjątkiem przypadków, gdy odbiorca może w krótkim terminie przekazać raport odbioru przewidziany w art. 24 ust. 1 za pośrednictwem systemu komputerowego lub przypadków należycie uzasadnionych, właściwe organy państwa członkowskiego przeznaczenia wysyłają kopię dokumentu w formie papierowej wspomnianego w akapicie pierwszym właściwym organom państwa członkowskiego wysyłki, które przekazują kopię tego dokumentu wysyłającemu lub udostępniają mu ją.

⁽¹⁾ Dz.U. L 253 z 11.10.1993, s. 1.

Niezwłocznie po przywróceniu dostępności systemu komputerowego w państwie członkowskim przeznaczenia lub po dopełnieniu procedur, o których mowa w art. 26 ust. 2, odbiorca przedstawia raport odbioru zgodnie z art. 24 ust. 1. Artykuł 24 ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio.

2. Jeśli – w przypadkach, o których mowa w art. 17 ust. 1 lit. a) ppkt (iii) – na koniec przemieszczania wyrobów akcyzowych nie można sporządzić raportu wywozu przewidzianego w art. 25 ust. 1, w związku z tym, że system komputerowy jest niedostępny w państwie członkowskim wywozu lub że w sytuacji, o której mowa w art. 26 ust. 1, nie dopełniono jeszcze procedur, o których mowa w art. 26 ust. 2, właściwe organy państwa członkowskiego wywozu wysyłają właściwym organom państwa członkowskiego wysyłki dokument w formie papierowej, zawierający te same dane co raport wywozu, potwierdzający, że przemieszczenia zostało zakończone, z wyjątkiem przypadków, gdy można w krótkim terminie sporządzić raport wywozu przewidziany w art. 25 ust. 1 za pośrednictwem systemu komputerowego lub przypadków należycie uzasadnionych.

Właściwe organy państwa członkowskiego wysyłki przekazują lub udostępniają wysyłającemu kopię dokumentu w formie papierowej wspomnianego w akapicie pierwszym.

Niezwłocznie po przywróceniu dostępności systemu komputerowego w państwie członkowskim wywozu lub po dopełnieniu procedur, o których mowa w art. 26 ust. 2, właściwe organy państwa członkowskiego wywozu wysyłają raport wywozu zgodnie z art. 25 ust. 1. Artykuł 25 ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

Artykuł 28

1. Niezależnie od art. 27, raport odbioru przewidziany w art. 24 ust. 1 lub raport wywozu przewidziany w art. 25 ust. 1 stanowią dowód na to, że przemieszczanie wyrobów akcyzowych zostało zakończone zgodnie z art. 20 ust. 2.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1, przy braku raportu odbioru lub raportu wywozu z innych przyczyn niż wymienione w art. 27, możliwe jest również przedstawienie alternatywnego dowodu na to, że przemieszczanie wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy zostało zakończone: w przypadkach, o których mowa w art. 17 ust. 1 lit. a) ppkt (i), (ii) i (iv), art. 17 ust. 1 lit. b) oraz w art. 17 ust. 2 – w postaci potwierdzenia właściwych organów państwa członkowskiego przeznaczenia, na podstawie odpowiednich dowodów, że wysłane wyroby akcyzowe dotarły do deklarowanego miejsca przeznaczenia, lub, w przypadku, o którym mowa w art. 17 ust. 1 lit. a) ppkt (iii) – w postaci potwierdzenia właściwych organów państwa członkowskiego, w którym znajduje się urząd celny wyprowadzenia, stanowiącego dowód na to, że wyroby akcyzowe opuściły terytorium Wspólnoty.

Na użytek akapitu pierwszego odpowiedni dowód stanowi dokument złożony przez odbiorcę, zawierający te same dane jak raport odbioru lub raport wywozu.

W przypadku dopuszczenia odpowiednich dowodów przez właściwe organy państwa członkowskiego wysyłki przemieszczenie zostaje zakończone w systemie komputerowym.

Artykuł 29

1. Komisja, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 43 ust. 2, przyjmuje środki w celu ustalenia:

- a) struktury i treści komunikatów wymienianych na użytek art. 21–25 pomiędzy osobami i właściwymi organami zainteresowanymi przemieszczaniem wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy;
- b) zasad i procedur dotyczących wymiany komunikatów, o których mowa w lit. a);
- c) struktury dokumentów w formie papierowej, o których mowa w art. 26 i 27.

2. Każde państwo członkowskie określa sytuacje, w których system komputerowy można uważać za niedostępny, oraz zasady i procedury postępowania w takich sytuacjach na użytek art. 26 i 27 oraz zgodnie z tymi artykułami.

SEKCJA 3

Procedury uproszczone

Artykuł 30

Państwa członkowskie mogą ustanowić uproszczone procedury w odniesieniu do przemieszczeń wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy odbywających się w całości na ich terytorium, w tym możliwość zwolnienia z wymogu elektronicznego nadzoru nad takim przemieszczaniem.

Artykuł 31

W drodze porozumienia i na warunkach ustalonych przez wszystkie zainteresowane państwa członkowskie można ustanowić uproszczone procedury do celów częstych i regularnych przemieszczeń wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy, które mają miejsce pomiędzy terytoriami co najmniej dwóch państw członkowskich.

Przepis ten obejmuje przemieszczenia dokonywane za pośrednictwem stałych rurociągów.

ROZDZIAŁ V

**PRZEMIESZCZANIE I OPODATKOWANIE WYROBÓW
AKCYZOWYCH DOPUSZCZONYCH DO KONSUMPCJI**

SEKCJA 1

Nabywanie przez osoby prywatne

Artykuł 32

1. Podatek akcyzowy od wyrobów akcyzowych nabywanych przez osoby prywatne na użytek własny i przewożonych przez nie z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego jest wymagalny tylko w państwie członkowskim, w którym wyroby akcyzowe zostały nabyte.

2. W celu ustalenia, czy wyroby akcyzowe, o których mowa w ust. 1, są przeznaczone na użytek własny danej osoby prywatnej, państwa członkowskie biorą pod uwagę w szczególności następujące okoliczności:

- a) status handlowy posiadacza wyrobów akcyzowych i przyczyny ich posiadania;
- b) miejsce umieszczenia wyrobów akcyzowych lub, w razie potrzeby, środek transportu;
- c) wszelkie dokumenty odnoszące się do wyrobów akcyzowych;
- d) rodzaj wyrobów akcyzowych;
- e) ilość wyrobów akcyzowych.

3. Na użytek stosowania ust. 2 lit. e) państwa członkowskie mogą ustalić orientacyjne poziomy wyłącznie jako formę dowodu. Te poziomy orientacyjne nie mogą być niższe niż:

- a) dla wyrobów tytoniowych:

- papierosy – 800 sztuk,
- cygaretki (cygara ważące nie więcej niż 3 g każde) – 400 sztuk,
- cygara – 200 sztuk,
- tytoń do palenia – 1,0 kg;

- b) dla napojów alkoholowych:

- napoje spirytusowe – 10 l,

- produkty pośrednie – 20 l,

- wina – 90 l (w tym maksymalnie 60 l win musujących),

- piwa – 110 l.

4. Państwa członkowskie mogą także ustalić, że podatek akcyzowy staje się wymagalny w państwie członkowskim konsumpcji w przypadku nabycia olejów mineralnych już dopuszczonych do konsumpcji w innym państwie członkowskim, jeżeli takie produkty są przewożone przy wykorzystaniu nietypowych środków transportu przez osoby prywatne lub w ich imieniu.

Na użytek niniejszego ustępu „nietypowy środek transportu” oznacza transport paliw inaczej niż w zbiornikach paliwowych pojazdów lub w stosownych pojemnikach zapasowych oraz transport płynnych wyrobów grzewczych inaczej niż za pomocą cystern używanych w imieniu podmiotów handlowych zajmujących się tym zawodowo.

SEKCJA 2

Przechowywanie w innym państwie członkowskim

Artykuł 33

1. Bez uszczerbku dla art. 36 ust. 1, w przypadku gdy wyroby akcyzowe dopuszczone już do konsumpcji w jednym państwie członkowskim są przechowywane do celów handlowych w innym państwie członkowskim w celu ich dostawy lub wykorzystania w tym państwie, podlegają one podatkowi akcyzowemu, a podatek ten staje się wymagalny w tym drugim państwie członkowskim.

Na użytek niniejszego artykułu „przechowywanie do celów handlowych” oznacza przechowywanie wyrobów akcyzowych przez osobę inną niż osoba prywatna lub przez osobę prywatną do celów innych niż na użytek własny i przewożenie tych wyrobów przez tę osobę, zgodnie z art. 32.

2. Stosuje się warunki wymagalności i stawki podatku akcyzowego obowiązujące w dniu, w którym podatek akcyzowy staje się wymagalny w tym drugim państwie członkowskim.

3. Osobą zobowiązaną do zapłaty podatku akcyzowego, który stał się wymagalny, jest – w zależności od przypadku wymienionego w ust. 1 – osoba, która realizuje dostawę, osoba, która przechowuje wyroby przeznaczone do dostawy, lub osoba, której dostarczono wyroby w innym państwie członkowskim.

4. Bez uszczerbku dla art. 38, wyroby akcyzowe już dopuszczone do konsumpcji w jednym państwie członkowskim i przemieszczane na terenie Wspólnoty do celów handlowych nie są uznawane za przechowywane do tych celów, dopóki nie dotrą do państwa członkowskiego przeznaczenia, pod warunkiem że są przemieszczane z zachowaniem formalności określonych w art. 34.

5. Wyroby akcyzowe przechowywane na pokładzie statku lub samolotu wykonującego rejs morski lub przelot pomiędzy dwoma państwami członkowskimi, ale niedostępne w sprzedaży w czasie, gdy statek lub samolot znajduje się na terytorium jednego z państw członkowskich, nie są uznawane za przechowywane do celów handlowych w tym państwie członkowskim.

6. Podatek akcyzowy zostaje na wniosek zwrócony lub umorzony w państwie członkowskim, w którym miało miejsce dopuszczenie do konsumpcji, jeśli właściwe organy w tym drugim państwie członkowskim uznały, że podatek akcyzowy stał się wymagalny i został pobrany w tym państwie członkowskim.

Artykuł 34

1. W sytuacjach, o których mowa w art. 33 ust. 1, wyroby akcyzowe przemieszczane są między terytoriami różnych państw członkowskich na podstawie dokumentu towarzyszącego zawierającego główne dane z dokumentu, o którym mowa w art. 21 ust. 1.

Komisja, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 43 ust. 2, przyjmuje środki określające formę i treść dokumentu towarzyszącego.

2. Osoby, o których mowa w art. 33 ust. 3, mają obowiązek:

- a) przed dokonaniem wysyłki wyrobów – złożyć deklarację właściwym organom państwa członkowskiego przeznaczenia oraz zagwarantować płatność podatku akcyzowego;
- b) zapłacić podatek akcyzowy państwa członkowskiego przeznaczenia zgodnie z procedurą przewidzianą przez to państwo członkowskie;
- c) wyrażać zgodę na wszelkie kontrole pozwalające właściwym organom państwa członkowskiego przeznaczenia upewnić się, że wyroby akcyzowe zostały faktycznie odebrane i że zapłacony został wymagalny podatek akcyzowy.

Państwo członkowskie przeznaczenia może, w sytuacjach i na warunkach przez nie określonych, uprościć obowiązki, o których mowa w lit. a), lub przyznać od nich odstępstwo. W takim przypadku informuje o tym Komisję, która następnie informuje pozostałe państwa członkowskie.

Artykuł 35

1. W przypadku gdy wyroby akcyzowe dopuszczone do konsumpcji w jednym państwie członkowskim są przemieszczane do miejsca przeznaczenia w tym państwie członkowskim przez terytorium innego państwa członkowskiego obowiązują następujące wymogi:

- a) przemieszczenie takie odbywa się na podstawie dokumentu towarzyszącego, o którym mowa w art. 34 ust. 1, oraz zgodnie z odpowiednią trasą;
- b) przed dokonaniem wysyłki wyrobów akcyzowych wysyłający składa właściwym dla miejsca wysyłki organom deklarację;
- c) odbiorca poświadcza odbiór wyrobów zgodnie z przepisami określonymi przez właściwe organy miejsca przeznaczenia;
- d) wysyłający i odbiorca wyrażają zgodę na wszelkie kontrole pozwalające właściwym organom na upewnienie się, że określone wyroby zostały faktycznie odebrane.

2. W przypadku gdy wyroby akcyzowe podlegają częstym i regularnym przemieszczeniom na warunkach określonych w ust. 1, zainteresowane państwa członkowskie mogą, za wspólną zgodą, na warunkach przez nie określonych, uprościć obowiązki, o których mowa w ust. 1.

SEKCJA 3

Sprzedaż na odległość

Artykuł 36

1. Wyroby akcyzowe już dopuszczone do konsumpcji w jednym państwie członkowskim, nabywane przez osobę inną niż uprawniony prowadzący skład podatkowy lub zarejestrowany odbiorca, mającą siedzibę lub miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim i nieprowadzącą samodzielnej działalności gospodarczej, wysyłane lub przewożone do innego państwa członkowskiego bezpośrednio lub pośrednio przez sprzedawcę lub w jego imieniu podlegają podatkowi akcyzowemu w państwie członkowskim przeznaczenia.

Na użytek niniejszego artykułu „państwo członkowskie przeznaczenia” oznacza państwo członkowskie, do którego dociera przesyłka lub transport.

2. W sytuacji, o której mowa w ust. 1, podatek akcyzowy staje się wymagalny w państwie członkowskim przeznaczenia w momencie dostawy wyrobów akcyzowych. Stosuje się warunki wymagalności i stawkę podatku akcyzowego obowiązujące w dniu, w którym podatek akcyzowy staje się wymagalny.

Podatek akcyzowy uiszcza się zgodnie z procedurą ustanowioną przez państwo członkowskie przeznaczenia.

3. Osobą zobowiązaną do zapłaty podatku akcyzowego w państwie członkowskim przeznaczenia jest sprzedawca.

Państwo członkowskie przeznaczenia może jednak przewidzieć, że osobą zobowiązaną do zapłaty podatku jest przedstawiciel podatkowy mający siedzibę w państwie członkowskim przeznaczenia i zatwierdzony przez właściwe organy tego państwa członkowskiego lub – w przypadku nieprzestrzegania przez sprzedawcę przepisów ust. 4 lit. a) – odbiorca wyrobów akcyzowych.

4. Sprzedawca lub przedstawiciel podatkowy spełnia następujące obowiązki:

- a) przed wysłaniem wyrobów akcyzowych musi zarejestrować się i zagwarantować płatność podatku akcyzowego we właściwym specjalnie wyznaczonym urzędzie i na warunkach określonych przez państwo członkowskie przeznaczenia;
- b) musi zapłacić podatek akcyzowy w urzędzie, o którym mowa w lit. a), po dotarciu wyrobów akcyzowych;
- c) musi prowadzić księgowość dostaw.

Państwa członkowskie, na warunkach przez nie określonych, mogą uprościć te obowiązki w oparciu o umowy dwustronne.

5. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, podatek akcyzowy nałożony w pierwszym państwie członkowskim jest zwracany lub umarzany na wniosek sprzedawcy, jeśli sprzedawca lub jego przedstawiciel podatkowy przestrzegał procedur określonych w ust. 4.

6. Państwa członkowskie mogą ustanawiać szczegółowe zasady stosowania ust. 1–5 do wyrobów akcyzowych objętych specjalnymi krajowymi porozumieniami dotyczącymi dystrybucji.

SEKCJA 4

Zniszczenia i utraty

Artykuł 37

1. W sytuacjach, o których mowa w art. 33 ust. 1 i art. 36 ust. 1, jeżeli podczas transportu w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie, w którym wyroby akcyzowe zostały dopuszczone do konsumpcji, wyroby te uległy całkowitemu zniszczeniu lub zostały nieodwracalnie utracone, a zniszczenie lub utrata wynikają z właściwości tych wyrobów, nieprzewidzianych okoliczności lub działania siły wyższej lub z zezwolenia udzielonego przez właściwe organy tego państwa członkowskiego, podatek akcyzowy nie jest wymagalny w tym państwie członkowskim.

Całkowite zniszczenie lub nieodwracalną utratę danych wyrobów akcyzowych wykazuje się właściwym organom

państwa członkowskiego, w którym doszło do całkowitego zniszczenia lub nieodwracalnej utraty tych wyrobów, lub – jeżeli nie można określić miejsca, w którym doszło do utraty – państwa członkowskiego, w którym je wykryto, w sposób wymagany przez te organy.

Gwarancja złożona na mocy art. 34 ust. 2 lit. a) lub art. 36 ust. 4 lit. a) jest zwalniana.

2. Każde państwo członkowskie określa własne zasady i warunki ustalania strat, o których mowa w ust. 1.

SEKCJA 5

Nieprawidłowości w trakcie przemieszczania wyrobów akcyzowych

Artykuł 38

1. Jeśli nieprawidłowość wystąpiła podczas przemieszczania wyrobów akcyzowych zgodnie z art. 33 ust. 1 lub art. 36 ust. 1 w państwie członkowskim innym niż państwo, w którym wyroby te zostały dopuszczone do konsumpcji, są one objęte podatkiem akcyzowym, a podatek akcyzowy jest wymagalny w państwie członkowskim, w którym wystąpiła nieprawidłowość.

2. Jeśli w trakcie przemieszczania wyrobów akcyzowych zgodnie z art. 33 ust. 1 lub art. 36 ust. 1 w państwie członkowskim innym niż państwo, w którym wyroby te zostały dopuszczone do konsumpcji, wykryto nieprawidłowość i jeśli ustalenie miejsca wystąpienia nieprawidłowości jest niemożliwe, uznaje się, że wystąpiła ona w państwie członkowskim w którym została wykryta i w tym państwie członkowskim wymagalny jest podatek akcyzowy.

Jeśli jednak przed upływem okresu trzech lat od daty nabycia wyrobów akcyzowych zostanie ustalone, w którym państwie członkowskim nieprawidłowość rzeczywiście wystąpiła, zastosowanie mają przepisy ust. 1.

3. Podatek akcyzowy jest wymagalny od osoby, która zagwarantowała płatność podatku zgodnie z art. 34 ust. 2 lit. a) lub art. 36 ust. 4 lit. a), i od każdej osoby, która uczestniczyła w nieprawidłowości.

Właściwe organy państwa członkowskiego, w którym wyroby akcyzowe zostały dopuszczone do konsumpcji, zwracają lub umarzają, na wniosek, podatek akcyzowy, jeśli został on nałożony w państwie członkowskim, w którym nieprawidłowość wystąpiła lub w którym ją wykryto. Właściwe organy państwa członkowskiego przeznaczenia zwalniają gwarancję złożoną na mocy art. 34 ust. 2 lit. a) lub art. 36 ust. 4 lit. a).

4. Na użytek niniejszego artykułu „nieprawidłowość” oznacza sytuację, do której dochodzi w trakcie przemieszczania wyrobów akcyzowych zgodnie z art. 33 ust. 1 lub art. 36 ust. 1, nieobjętą art. 37 i powodującą, że przemieszczenie lub część przemieszczenia wyrobów akcyzowych nie zakończyła się zgodnie z przepisami.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY RÓŻNE

SEKCJA 1

Oznaczenia

Artykuł 39

1. Nie naruszając przepisów art. 7 ust. 1, państwa członkowskie mogą wymagać oznaczania wyrobów akcyzowych za pomocą oznaczeń podatkowych lub krajowych znaków identyfikacyjnych używanych do celów podatkowych w momencie dopuszczenia wyrobów do konsumpcji na ich terytorium lub, w przypadkach określonych w art. 33 ust. 1 akapit pierwszy oraz w art. 36 ust. 1, w momencie wprowadzenia wyrobów na ich terytorium.

2. Państwo członkowskie nakazujące stosowanie oznaczeń podatkowych lub krajowych znaków identyfikacyjnych określonych w ust. 1 ma obowiązek udostępniać je uprawnionym prowadzącym składy podatkowe w innych państwach członkowskich. Każde państwo członkowskie może jednak postanowić o udostępnianiu tych oznaczeń lub znaków przedstawicielowi podatkowemu upoważnionemu przez właściwe organy tego państwa członkowskiego.

3. Nie naruszając przepisów przyjmowanych przez państwa członkowskie w celu zapewnienia właściwego wdrożenia niniejszego artykułu oraz zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania, unikania opodatkowania lub nadużyciom, państwa członkowskie zapewniają, aby takie oznaczenia podatkowe lub krajowe znaki identyfikacyjne określone w ust. 1 nie stanowiły przeszkód dla swobodnego przemieszczania wyrobów akcyzowych.

W przypadku umieszczania na wyrobach akcyzowych takich oznaczeń lub znaków państwa członkowskie, które je wydają, zwracają, umarzają lub zwalniają wszelkie kwoty zapłacone lub wniesione tytułem gwarancji w celu otrzymania takich oznaczeń lub znaków, z wyjątkiem kosztów ich wydania, jeśli akcyza stała się wymagalna w innym państwie członkowskim i została tam pobrana.

Państwa członkowskie, które wydały te oznaczenia lub znaki, mogą jednak uzależnić zwrot, umorzenie lub zwolnienie zapłaconej lub wniesionej tytułem gwarancji kwoty od przedstawienia, zgodnie z wymogami właściwych organów, dowodu, że zostały one usunięte lub zniszczone.

4. Oznaczenia podatkowe lub krajowe znaki identyfikacyjne określone w ust. 1 są ważne w państwie członkowskim wyda-

jającym takie oznaczenia i znaki. Mogą one być jednak wzajemnie uznawane przez państwa członkowskie.

SEKCJA 2

Drobni producenci wina

Artykuł 40

1. Państwa członkowskie mogą zwolnić drobnych producentów wina z wymogów przewidzianych w rozdziałach III i IV oraz z innych wymogów odnoszących się do przemieszczania i monitorowania. Jeśli tacy drobni producenci dokonują samodzielnie transakcji wewnątrzwspólnotowych, mają obowiązek powiadomić o tym odpowiednie organy oraz spełnić wymogi rozporządzenia Komisji (WE) nr 884/2001 z dnia 24 kwietnia 2001 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania dotyczące dokumentów towarzyszących przewozowi produktów winiarskich oraz rejestrów prowadzonych w sektorze wina ⁽¹⁾.

2. W przypadku gdy drobni producenci wina są zwolnieni z wymogów zgodnie z ust. 1, odbiorca powiadamia właściwe organy państwa członkowskiego przeznaczenia o odebranych dostawach wina za pomocą dokumentu wymaganego rozporządzeniem (WE) nr 884/2001 lub poprzez odniesienie do niego.

3. Na użytek niniejszego artykułu „drobni producenci wina” oznaczają osoby produkujące średnio mniej niż 1 000 hl wina rocznie.

SEKCJA 3

Wyroby dla statków i samolotów

Artykuł 41

Do czasu przyjęcia przez Radę przepisów wspólnotowych dotyczących wyrobów dla statków i samolotów państwa członkowskie mogą zachować swoje przepisy krajowe dotyczące zwolnień dla takich wyrobów.

SEKCJA 4

Ustalenia szczególne

Artykuł 42

Państwa członkowskie, które zawarły umowę w sprawie odpowiedzialności za budowę lub utrzymanie mostu transgranicznego, mogą przyjmować środki stanowiące odstępstwo od przepisów niniejszej dyrektywy, aby uprościć procedurę poboru podatku akcyzowego od wyrobów akcyzowych używanych do budowy i utrzymania tego mostu.

Na użytek tych środków most i miejsce jego budowy, o których mowa w umowie, uważa się za część terytorium państwa członkowskiego, które jest odpowiedzialne za budowę lub utrzymanie mostu, zgodnie z umową.

⁽¹⁾ Dz.U. L 128 z 10.5.2001, s. 32.

Zainteresowane państwa członkowskie powiadamiają o tych środkach Komisję, która przekazuje tę informację pozostałym państwom członkowskim.

ROZDZIAŁ VII

KOMITET DS. PODATKU AKCYZOWEGO

Artykuł 43

1. Komisję wspiera komitet zwany „Komitetem ds. Podatku Akcyzowego”.

2. W razie odesłania do niniejszego ustępu zastosowanie mają art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres przewidziany w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

Artykuł 44

Oprócz zadań wynikających z art. 43 Komitet ds. Podatku Akcyzowego bada sprawy przedstawione przez przewodniczącego, z jego własnej inicjatywy lub na prośbę przedstawiciela państwa członkowskiego, dotyczące stosowania wspólnotowych przepisów akcyzowych.

ROZDZIAŁ VIII

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Artykuł 45

1. W terminie do dnia 1 kwietnia 2013 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące wdrożenia systemu komputerowego, w szczególności dotyczące obowiązków, o których mowa w art. 21 ust. 6, i procedur mających zastosowanie w przypadku niedostępności systemu.

2. W terminie do dnia 1 kwietnia 2015 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z wdrożenia niniejszej dyrektywy.

3. Sprawozdania przewidziane w ust. 1 i 2 są sporządzane w szczególności na podstawie informacji przekazanych przez państwa członkowskie.

Artykuł 46

1. Do dnia 31 grudnia 2010 r. państwa członkowskie wysyłki mogą nadal zezwalać na rozpoczęcie przemie-

szczania wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy na podstawie formalności określonych w art. 15 ust. 6 i art. 18 dyrektywy 92/12/EWG.

Przemieszczania takie, jak również ich zamykanie, podlegają przepisom, o których mowa w akapicie pierwszym, oraz art. 15 ust. 4 i 5 oraz art. 19 dyrektywy 92/12/EWG. Artykuł 15 ust. 4 tej dyrektywy stosuje się w odniesieniu do wszystkich gwarantów wyznaczonych zgodnie z art. 18 ust. 1 i 2 niniejszej dyrektywy.

Do takich przemieszczeń nie stosuje się art. 21–27 niniejszej dyrektywy.

2. Przemieszczenia wyrobów akcyzowych rozpoczęte przed dniem 1 kwietnia 2010 r. są przeprowadzane i zamykane zgodnie z przepisami dyrektywy 92/12/EWG.

Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do tych przemieszczeń.

Artykuł 47

1. Dyrektywa 92/12/EWG traci moc ze skutkiem od dnia 1 kwietnia 2010 r.

Niemniej jednak dyrektywa ta nadal obowiązuje w zakresie i do celów określonych w art. 46.

2. Odesłania do uchylonej dyrektywy są traktowane jako odesłania do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 48

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują nie później niż dnia 1 stycznia 2010 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy ze skutkiem od dnia 1 kwietnia 2010 r. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych wraz z tabelą korelacji pomiędzy tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 49

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 50

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 16 grudnia 2008 r.

W imieniu Rady
R. BACHELOT-NARQUIN
Przewodniczący

DYREKTYWA KOMISJI 2009/1/WE**z dnia 7 stycznia 2009 r.****zmieniająca, w celu dostosowania do postępu technicznego, dyrektywę 2005/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącą homologacji typu pojazdów mechanicznych pod względem ich przydatności do ponownego użycia, zdolności do recyklingu i odzysku****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

- (4) Środki przewidziane w niniejszej dyrektywie są zgodne z opinią Komitetu ds. Dostosowania do Postępu Technicznego w Sektorze Pojazdów Silnikowych,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

uwzględniając dyrektywę 2005/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. dotyczącą homologacji typu pojazdów mechanicznych pod względem ich przydatności do ponownego użycia, zdolności do recyklingu i odzysku oraz zmieniającą dyrektywę Rady 70/156/EWG ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 6 ust. 2 akapit drugi,

Artykuł 1

Załącznik IV do dyrektywy 2005/64/WE zostaje zmieniony przez dodanie następującego ust. 4:

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa 2005/64/WE jest jedną ze szczegółowych dyrektyw w ramach procedury homologacji typu WE ustanowionej dyrektywą Rady 70/156/EWG z dnia 6 lutego 1970 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do homologacji typu pojazdów silnikowych i ich przyczep ⁽²⁾.

- (2) Konieczne jest ustanowienie szczegółowych przepisów służących do weryfikowania, w toku wstępnej oceny producenta, o której mowa w art. 6 dyrektywy 2005/64/WE, zgodności materiałów zastosowanych do produkcji pojazdów danego typu z przepisami art. 4 ust. 2 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/53/WE z dnia 18 września 2000 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji ⁽³⁾.

- (3) Właściwe byłoby w szczególności zapewnienie zdolności właściwych władz do weryfikacji pod kątem ponownego użycia oraz zdolności do recyklingu i odzysku, czy dany producent pojazdów zawarł ze swoimi dostawcami stosowne umowy i czy zawarte w takich umowach wymagania zostały prawidłowo przekazane.

- „4.1. Do celów wstępnej oceny zgodnej z art. 6 dyrektywy 2005/64/WE producent pojazdów zobowiązany jest do wykazania, że poczynione przez niego z dostawcami uzgodnienia umowne zapewniają zgodność z art. 4 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2000/53/WE.

- 4.2. Do celów wstępnej oceny zgodnej z art. 6 dyrektywy 2005/64/WE producent pojazdów zobowiązany jest do wprowadzenia procedur pozwalających na osiągnięcie następujących celów:

a) przekazanie pracownikom i dostawcom mających zastosowanie wymogów;

b) monitorowanie i zapewnienie działania dostawców w zgodzie z tymi wymogami;

c) gromadzenie odpowiednich danych na całej długości łańcucha dostaw;

d) sprawdzanie informacji otrzymanych od dostawców;

e) prawidłowe reagowanie w przypadkach, gdy dane otrzymane od dostawców wskazują na brak zgodności z wymogami art. 4 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2000/53/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 310 z 25.11.2005, s. 10.

⁽²⁾ Dz.U. L 42 z 23.2.1970, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 269 z 21.10.2000, s. 34.

- 4.3. Do celów ust. 4.1 i 4.2 producent pojazdów zobowiązany jest stosować, w porozumieniu z właściwymi organami, normę ISO 9000/14000 lub inny znormalizowany program zapewniania jakości.”.

Artykuł 2

Począwszy od dnia 1 stycznia 2012 r., w przypadkach niespełnienia wymogów w odniesieniu do przydatności pojazdów silnikowych do ponownego użycia oraz ich zdolności do recyklingu i odzysku ustanowionych dyrektywą 2005/64/WE wraz ze zmianami wprowadzonymi niniejszą dyrektywą państwa członkowskie odmawiają homologacji typu WE tudzież krajowej homologacji typu dla nowych typów pojazdów.

Artykuł 3

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, najpóźniej do dnia 3 lutego 2010 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują one Komisji tekst tych przepisów.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 4 lutego 2010 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst głównych przepisów prawa krajowego dotyczących dziedziny objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 5

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 7 stycznia 2009 r.

W imieniu Komisji
Günter VERHEUGEN
Wiceprzewodniczący

II

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa)

DECYZJE

RADA

DECYZJA RADY STOWARZYSZENIA UE-JORDANIA NR 1/2008

z dnia 10 listopada 2008 r.

w sprawie ustanowienia harmonogramu znoszenia cła w odniesieniu do produktów wymienionych w załączniku IV do układu o stowarzyszeniu

(2009/20/WE)

RADA STOWARZYSZENIA,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

uwzględniając Układ eurośródziemnomorski ustanawiający stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Jordańskim Królestwem Haszymidzkim, z drugiej strony⁽¹⁾, zwany dalej „układem o stowarzyszeniu”, podpisany w Brukseli dnia 24 listopada 1997 r. i który wszedł w życie dnia 1 maja 2002 r., w szczególności jego art. 6 i jego art. 11 ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z układem o stowarzyszeniu Wspólnota i Jordania stopniowo ustanawiają obszar wolnego handlu w okresie przejściowym trwającym najwyżej 12 lat, począwszy od wejścia w życie tego układu, zgodnie z jego postanowieniami oraz zgodnie z postanowieniami Układu Ogólnego w sprawie Taryf Celnyc i handlu z 1994 r.
- (2) Zgodnie z układem o stowarzyszeniu Rada Stowarzyszenia ma ponownie zbadać postanowienia, które mają zastosowanie do produktów wymienionych w załączniku IV do układu, zawierającym wykaz produktów przemysłowych pochodzących ze Wspólnoty, cztery lata od wejścia w życie tego układu, oraz, w chwili ponownego badania, ustanawia Harmonogram znoszenia cła w odniesieniu do tych produktów.
- (3) Harmonogram znoszenia cła w odniesieniu do produktów wymienionych w załączniku IV do układu o stowarzyszeniu został wynegocjowany przez Komisję Europejską i Jordanię,

Artykuł 1

Przywóz do Jordanii produktów pochodzących ze Wspólnoty, wymienionych w wykazie w załączniku IV do układu o stowarzyszeniu, podlega harmonogramowi znoszenia cła wskazanemu w art. 2 niniejszej decyzji. Harmonogram stosuje się ze skutkiem od dnia 1 maja 2008 r.

Artykuł 2

1. Cła stosowane w przywozie do Jordanii produktów pochodzących ze Wspólnoty, wymienionych w wykazie 1 w załączniku do niniejszej decyzji, zostają zniesione w ciągu dwóch lat, począwszy od dnia 1 maja 2008 r. Produkty te są wolne od cła ze skutkiem od dnia 1 maja 2009 r. Stopniowe znoszenie cła odbywa się zgodnie z następującym harmonogramem:

a) w dniu 1 maja 2008 r. cło obniża się do 3 %;

b) w dniu 1 maja 2009 r. znosi się pozostałe cło.

2. Cła stosowane w przywozie do Jordanii produktów pochodzących ze Wspólnoty, wymienionych w wykazie 2 w załączniku do niniejszej decyzji, zostają zniesione w ciągu siedmiu lat, począwszy od dnia 1 maja 2008 r. Produkty te są wolne od cła ze skutkiem od dnia 1 maja 2014 r. Stopniowe znoszenie cła odbywa się zgodnie z następującym harmonogramem:

a) w dniu 1 maja 2008 r. cło obniża się do 90 % podstawowej stawki celnej;

⁽¹⁾ Dz.U. L 129 z 15.5.2002, s. 3.

- b) w dniu 1 maja 2009 r. cło obniża się do 80 % podstawowej stawki celnej;
- c) w dniu 1 maja 2010 r. cło obniża się do 70 % podstawowej stawki celnej;
- d) w dniu 1 maja 2011 r. cło obniża się do 60 % podstawowej stawki celnej;
- e) w dniu 1 maja 2012 r. cło obniża się do 50 % podstawowej stawki celnej;
- f) w dniu 1 maja 2013 r. cło obniża się do 40 % podstawowej stawki celnej;
- g) w dniu 1 maja 2014 r. znosi się pozostałe cło.

3. Cła stosowane w przywozie do Jordanii produktów pochodzących ze Wspólnoty, wymienionych w wykazie 3 w załączniku do niniejszej decyzji, nie zostają zniesione. W ramach Podkomitetu ds. Przemysłu, Handlu i Usług władze Jordanii i Komisja Europejska wspólnie obserwują zmiany

zachodzące we wspólnotowym przywozie do Jordanii piwa (HS 2203) i wermutu (HS 2205), aby dokonać oceny wszelkiego znacznego zmniejszenia przywozu ze Wspólnoty, które można przypisać preferencyjnemu traktowaniu przyznanemu innym partnerom handlowym. Jeśli zostanie dowiedzione, że przywóz piwa i wermutu ze Wspólnoty znacznie się zmniejszył, władze Jordanii oraz Komisja Europejska dokonują przeglądu ceł mających zastosowanie do tych dwóch produktów, aby zapobiec stwierdzonej nierównowadze.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia przez Radę Stowarzyszenia.

Sporządzono w Brukseli, dnia 10 listopada 2008 r.

W imieniu Rady Stowarzyszenia

J.-P. JOUYET

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Wykaz 1

Kod HS	Opis
ex 8703 10 000 (*)	- Pojazdy przeznaczone do poruszania się po śniegu; samochodziki golfowe i tym podobne
ex 8703 21 300 (*)	--- Pojazdy przeznaczone do użytku jako karetki pogotowia i karawany
ex 8703 21 400 (*)	--- Pojazdy z wyposażeniem kempingowym (samochody kempingowe)
ex 8703 21 900 (*)	--- Pozostałe
ex 8703 22 300 (*)	--- Pojazdy przeznaczone do użytku jako karetki pogotowia i karawany
ex 8703 22 400 (*)	--- Pojazdy z wyposażeniem kempingowym (samochody kempingowe)
ex 8703 22 900 (*)	--- Pozostałe
ex 8703 23 130 (*)	---- Pojazdy przeznaczone do użytku jako karetki pogotowia i karawany
ex 8703 23 140 (*)	---- Pojazdy z wyposażeniem kempingowym (samochody kempingowe)
ex 8703 23 190 (*)	---- Pozostałe
ex 8703 23 210 (*)	---- Pojazdy przeznaczone do użytku jako karetki pogotowia i karawany
ex 8703 23 220 (*)	---- Pojazdy z wyposażeniem kempingowym (samochody kempingowe)
ex 8703 23 290 (*)	---- Pozostałe
ex 8703 23 310 (*)	---- Pojazdy przeznaczone do użytku jako karetki pogotowia i karawany
ex 8703 23 320 (*)	---- Pojazdy z wyposażeniem kempingowym (samochody kempingowe)
ex 8703 23 390 (*)	---- Pozostałe
ex 8703 24 100 (*)	--- Pojazdy przeznaczone do użytku jako karetki pogotowia i karawany
ex 8703 24 200 (*)	--- Pojazdy z wyposażeniem kempingowym (samochody kempingowe)
ex 8703 24 900 (*)	--- Pozostałe
ex 8703 31 300 (*)	--- Pojazdy przeznaczone do użytku jako karetki pogotowia i karawany
ex 8703 31 400 (*)	--- Pojazdy z wyposażeniem kempingowym (samochody kempingowe)
ex 8703 31 900 (*)	--- Pozostałe
ex 8703 32 130 (*)	--- Pojazdy przeznaczone do użytku jako karetki pogotowia i karawany
ex 8703 32 140 (*)	--- Pojazdy z wyposażeniem kempingowym (samochody kempingowe)
ex 8703 32 190 (*)	---- Pozostałe
ex 8703 32 210 (*)	--- Pojazdy przeznaczone do użytku jako karetki pogotowia i karawany

Kod HS	Opis
ex 8703 32 220 (*)	---- Pojazdy z wyposażeniem kempingowym (samochody kempingowe)
ex 8703 32 290 (*)	---- Pozostałe
ex 8703 33 110 (*)	---- Pojazdy przeznaczone do użytku jako karetki pogotowia i karawany
ex 8703 33 120 (*)	---- Pojazdy z wyposażeniem kempingowym (samochody kempingowe)
ex 8703 33 190 (*)	---- Pozostałe
ex 8703 33 210 (*)	---- Pojazdy przeznaczone do użytku jako karetki pogotowia i karawany
ex 8703 33 220 (*)	---- Pojazdy z wyposażeniem kempingowym (samochody kempingowe)
ex 8703 33 290 (*)	---- Pozostałe
ex 8703 90 300 (*)	--- Pojazdy przeznaczone do użytku jako karetki pogotowia i karawany
ex 8703 90 400 (*)	--- Pojazdy z wyposażeniem kempingowym (samochody kempingowe)
ex 8703 90 590 (*)	---- Pozostałe
ex 8703 90 600 (*)	---- Pozostałe, o pojemności skokowej przekraczającej 2 000 cm ³ , ale nieprzekraczającej 2 500 cm ³ :
ex 8703 90 700 (*)	---- Pozostałe, o pojemności skokowej przekraczającej 2 500 cm ³
ex 8703 90 900 (*)	--- Pozostałe

(*) „Pojazdy używane” oznaczają pojazdy, od których rejestracji minęło ponad 6 miesięcy i o przebiegu co najmniej 6 000 km.

Wykaz 2

Kod HS	Opis
5701 10 000	- Z wełny lub cienkiej sierści zwierzęcej
5701 90 000	- Z pozostałych materiałów włókienniczych
5702 10 000	- Kilimy „Kelem”, „Schumacks”, „Karamanie” i podobne ręcznie tkane dywaniki (maty)
5702 20 000	- Pokrycia podłogowe z włókna kokosowego
5702 31 000	-- Z wełny lub cienkiej sierści zwierzęcej
5702 39 000	-- Z pozostałych materiałów włókienniczych
5702 41 000	-- Z wełny lub cienkiej sierści zwierzęcej
5702 49 000	-- Z pozostałych materiałów włókienniczych
5702 51 000	-- Z wełny lub cienkiej sierści zwierzęcej
5702 59 000	-- Z pozostałych materiałów włókienniczych
5702 91 000	-- Z wełny lub cienkiej sierści zwierzęcej

Kod HS	Opis
5702 99 000	-- Z pozostałych materiałów włókienniczych
5703 10 000	- Z wełny lub cienkiej sierści zwierzęcej
5703 90 000	- Z pozostałych materiałów włókienniczych
5704 10 000	- Płyty o maksymalnej powierzchni 0,3 m ²
5705 00 000	- Pozostałe dywany i pozostałe pokrycia podłogowe włókiennicze, nawet gotowe
6101 10 000	- Z wełny lub cienkiej sierści zwierzęcej
6101 90 000	- Z pozostałych materiałów włókienniczych
6102 10 000	- Z wełny lub cienkiej sierści zwierzęcej
6102 30 000	- Z włókien chemicznych
6102 90 000	- Z pozostałych materiałów włókienniczych
6103 12 000	-- Z włókien syntetycznych
6103 19 000	-- Z pozostałych materiałów włókienniczych
6103 21 000	-- Z wełny lub cienkiej sierści zwierzęcej
6103 22 000	-- Z bawełny
6103 23 000	-- Z włókien syntetycznych
6103 29 000	-- Z pozostałych materiałów włókienniczych
6103 39 000	-- Z pozostałych materiałów włókienniczych
6103 49 000	-- Z pozostałych materiałów włókienniczych
6104 12 000	-- Z bawełny
6104 13 000	-- Z włókien syntetycznych
6104 23 000	-- Z włókien syntetycznych
6104 29 000	-- Z pozostałych materiałów włókienniczych
6104 31 000	-- Z wełny lub cienkiej sierści zwierzęcej
6104 39 000	-- Z pozostałych materiałów włókienniczych
6104 44 000	-- Z włókien sztucznych
6104 49 000	-- Z pozostałych materiałów włókienniczych
6104 59 000	-- Z pozostałych materiałów włókienniczych
6104 61 000	-- Z wełny lub cienkiej sierści zwierzęcej
6104 69 000	-- Z pozostałych materiałów włókienniczych

Kod HS	Opis
6106 10 000	- Z bawełny
6108 11 000	-- Z włókien chemicznych
6108 19 000	-- Z pozostałych materiałów włókienniczych
6108 29 000	-- Z pozostałych materiałów włókienniczych
6108 32 000	-- Z włókien chemicznych
6108 39 000	-- Z pozostałych materiałów włókienniczych
6108 99 000	-- Z pozostałych materiałów włókienniczych
6110 90 000	- Z pozostałych materiałów włókienniczych
6111 90 000	- Z pozostałych materiałów włókienniczych
6112 20 000	- Ubioru narciarskie
6112 31 000	-- Z włókien syntetycznych
6112 39 000	-- Z pozostałych materiałów włókienniczych
6112 41 000	-- Z włókien syntetycznych
6112 49 000	-- Z pozostałych materiałów włókienniczych
6113 00 000	-- Odzież wykonana z dzianin objętych pozycją 59.03, 59.06 lub 59.07
6114 10 000	- Z wełny lub cienkiej sierści zwierzęcej
6114 90 000	- Z pozostałych materiałów włókienniczych
6115 99 900	--- Pozostałe
6116 10 000	- Impregnowane, powleczone lub pokryte tworzywem sztucznym lub gumą
6116 91 000	-- Z wełny lub cienkiej sierści zwierzęcej
6116 92 000	-- Z bawełny
6116 93 000	-- Z włókien syntetycznych
6116 99 000	-- Z pozostałych materiałów włókienniczych
6117 10 000	- Szale, chusty, szaliki, mantyle, welony i podobne
6117 20 000	- Krawaty, muszki i fulary
6117 80 000	- Pozostałe dodatki
6117 90 900	--- Pozostałe
6201 13 000	-- Z włókien chemicznych
6201 19 000	-- Z pozostałych materiałów włókienniczych

Kod HS	Opis
6201 99 000	-- Z pozostałych materiałów włókienniczych
6202 19 000	-- Z pozostałych materiałów włókienniczych
6202 91 000	-- Z wełny lub cienkiej sierści zwierzęcej
6202 99 000	-- Z pozostałych materiałów włókienniczych
6205 90 000	- Z pozostałych materiałów włókienniczych
6206 10 000	- Z jedwabiu lub odpadów jedwabiu
6206 40 000	- Z włókien chemicznych
6206 90 000	- Z pozostałych materiałów włókienniczych
6207 11 000	-- Z bawełny
6207 19 000	-- Z pozostałych materiałów włókienniczych
6207 22 000	-- Z włókien chemicznych
6207 29 000	-- Z pozostałych materiałów włókienniczych
6207 92 000	-- Z włókien chemicznych
6207 99 000	-- Z pozostałych materiałów włókienniczych
6208 11 000	-- Z włókien chemicznych
6208 19 000	-- Z pozostałych materiałów włókienniczych
6208 21 000	-- Z bawełny
6208 22 000	-- Z włókien chemicznych
6208 29 000	-- Z pozostałych materiałów włókienniczych
6208 91 000	-- Z bawełny
6208 92 000	-- Z włókien chemicznych
6208 99 000	-- Z pozostałych materiałów włókienniczych
6209 10 000	- Z wełny lub cienkiej sierści zwierzęcej
6209 90 000	- Z pozostałych materiałów włókienniczych
6210 10 000	- Z materiałów włókienniczych objętych pozycją 56.02 lub 56.03
6210 40 000	- Pozostała odzież męska lub chłopięca
6210 50 000	- Pozostała odzież damska lub dziewczęca
6211 11 000	-- Męskie lub chłopięce
6211 12 000	-- Damskie lub dziewczęce

Kod HS	Opis
6211 20 000	- Ubiorzy narciarskie
6211 31 000	-- Z wełny lub cienkiej sierści zwierzęcej
6211 33 000	-- Z włókien chemicznych
6211 39 000	-- Z pozostałych materiałów włókienniczych
6211 41 000	-- Z wełny lub cienkiej sierści zwierzęcej
6211 43 000	-- Z włókien chemicznych
6211 49 000	-- Z pozostałych materiałów włókienniczych
6212 20 000	- Pasy i paso-majtki
6212 30 000	- Gorsety
6212 90 000	- Pozostałe
6213 10 000	- Z jedwabiu lub odpadów jedwabiu
6213 20 000	- Z bawełny
6213 90 000	- Z pozostałych materiałów włókienniczych
6216 00 000	Rękawiczki, mitenki i rękawice z jednym palcem
6217 10 000	- Dodatki odzieżowe
6217 90 900	--- Pozostałe
6309 00 100	--- Obuwie
6309 00 900	--- Pozostałe
6401 10 000	- Obuwie z metalowym noskiem ochronnym
6401 91 000	-- Zakrywające kolano
6401 92 000	-- Zakrywające kostkę, ale niezakrywające kolana
6401 99 000	-- Pozostałe
6402 12 000	-- Buty narciarskie, buty do biegów narciarskich oraz buty snowbordowe
6402 19 000	-- Pozostałe
6402 20 000	- Obuwie z wierzchnimi paskami lub rzemykami przymocowanymi do podeszwy za pomocą kołków
6402 30 000	- Obuwie z metalowym noskiem ochronnym
6402 91 000	-- Zakrywające kostkę
6402 99 000	-- Pozostałe
6405 10 000	- O cholewkach ze skóry wyprawionej lub skóry wtórnej

Kod HS	Opis
6405 20 000	– O cholewkach z materiałów włókienniczych
6405 90 000	– Pozostałe
6406 10 000	– Cholewki i ich części, inne niż usztywniacze
6406 20 000	– Podeszwy zewnętrzne i obcasy, z gumy lub tworzyw sztucznych
6406 91 000	-- Z drewna
6406 99 000	-- Z pozostałych materiałów
9401 20 000	– Fotele, w rodzaju stosowanych w pojazdach mechanicznych
9401 30 000	– Meble do siedzenia, obrotowe, z regulacją wysokości
9401 40 000	– Meble do siedzenia, przekształcalne w miejsca do spania, z wyjątkiem ogrodowych lub kempingowych
9401 50 000	– Meble do siedzenia trzcinowe, wiklinowe, bambusowe lub z podobnych materiałów
9401 61 000	-- Tapicerowane
9401 69 000	-- Pozostałe
9401 71 000	-- Tapicerowane
9401 79 000	-- Pozostałe
9401 80 900	--- Pozostałe
9401 90 000	– Części
9402 10 100	--- Fotele fryzjerskie
9403 10 000	– Meble metalowe, w rodzaju stosowanych w biurze
9403 20 000	– Pozostałe meble metalowe
9403 30 000	– Meble drewniane, w rodzaju stosowanych w biurze
9403 40 000	– Meble drewniane w rodzaju stosowanych w kuchni
9403 50 000	– Meble drewniane, w rodzaju stosowanych w sypialni
9403 60 000	– Pozostałe meble drewniane
9403 70 000	– Meble z tworzyw sztucznych
9403 80 000	– Meble z pozostałych materiałów, włączając meble z trzciny, wikliny, bambusa lub podobnych materiałów
9403 90 000	– Części
9404 10 000	– Stelaże pod materace
9404 21 000	-- Z gumy lub z tworzyw sztucznych, komórkowych, nawet pokryte
9404 29 000	-- Z pozostałych materiałów

Kod HS	Opis
9404 30 000	– Śpiwory
9404 90 000	– Pozostałe
9405 10 000	– Żyrandole, świeczniki i pozostałe elektryczne oprawy oświetleniowe, mocowane do sufitu lub do ściany, z wyłączeniem tych w rodzaju stosowanych do oświetlania otwartych przestrzeni publicznych lub dróg publicznych
9405 20 000	– Lampy elektryczne stołowe, biurkowe, nocne lub podłogowe
9405 30 000	– Zestawy oświetleniowe, w rodzaju stosowanych do choinek
9405 40 900	--- Pozostałe
9405 50 900	--- Pozostałe
9405 60 000	– Reklamy świetlne, podświetlane tablice i znaki informacyjne i podobne
9405 91 900	--- Pozostałe
9405 92 900	--- Pozostałe
9405 99 900	--- Pozostałe
9406 00 900	--- Pozostałe

Wykaz 3

Kod HS	Opis
2203 00 000	Piwo otrzymywane ze słodu
2205 10 000	– Wermut i pozostałe wina ze świeżych winogron aromatyzowane roślinami lub substancjami aromatycznymi, w pojemnikach o objętości 2 litry lub mniejszej
2205 90 000	– Wermut i pozostałe wina ze świeżych winogron przyprawione roślinami lub substancjami aromatycznymi: Pozostałe
2402 10 000	– Cygara, nawet z obciętymi końcami i cygaretki zawierające tytoń
2402 20 000	– Papierosy zawierające tytoń
2402 90 100	--- Cygara
2402 90 200	--- Papierosy
2403 99 900	--- Pozostałe

DECYZJA RADY STOWARZYSZENIA UE-MAROKO NR 1/2008**z dnia 26 listopada 2008 r.****w sprawie utworzenia Komitetu Współpracy Celnej oraz przyjęcia regulaminu wewnętrznego Grupy ds. Dialogu Gospodarczego i zmiany regulaminu wewnętrznego niektórych podkomitetów Komitetu Stowarzyszenia**

(2009/21/WE)

RADA STOWARZYSZENIA,

uwzględniając Układ eurośródziemnomorski ustanawiający stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Królestwem Maroka, z drugiej strony ⁽¹⁾, zwany dalej „układem o stowarzyszeniu”,

uwzględniając decyzję nr 1/2003 Rady Stowarzyszenia UE-Maroko z dnia 24 lutego 2003 r. w sprawie utworzenia podkomitetów Komitetu Stowarzyszenia ⁽²⁾, w szczególności jej art. 1 akapit czwarty,

uwzględniając zalecenie nr 1/2005 Rady Stowarzyszenia UE-Maroko z dnia 24 października 2005 r. w sprawie realizacji planu działań UE-Maroko ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Stosunki między UE a Marokiem stają się coraz bardziej złożone, co wynika z wykonywania układu o stowarzyszeniu oraz planu działań UE-Maroko przyjętego w ramach polityki sąsiedztwa.

(2) Obie strony pragną zacieśniać wzajemne stosunki oraz stwarzać nowe perspektywy dla tych stosunków.

(3) Realizacja priorytetów partnerstwa oraz harmonizacja przepisów prawnych muszą być odpowiednio monitorowane. Kompetencje UE określają wewnętrzne ramy, w których obrębie mogą rozwijać się stosunki i współpraca z krajami śródziemnomorskimi, z uwzględnieniem spójności i równowagi całości procesu barcelońskiego.

(4) Na mocy decyzji nr 2/2005 Rady Stowarzyszenia UE-Maroko z dnia 18 listopada 2005 r. zmieniającej

Protokół nr 4 do Układu eurośródziemnomorskiego dotyczący definicji pojęcia produkty pochodzące oraz metod współpracy administracyjnej ⁽⁴⁾ skreślono odniesienie do Komitetu Współpracy Celnej. Należy więc stworzyć nową podstawę prawną istnienia Komitetu Współpracy Celnej.

(5) Artykuł 84 układu o stowarzyszeniu przewiduje utworzenie grup roboczych lub organów niezbędnych do wykonywania układu.

(6) W art. 44 lit. a) układu o stowarzyszeniu ustanowiono dialog gospodarczy między UE a Marokiem. Należy przyjąć regulamin wewnętrzny Grupy ds. Dialogu Gospodarczego.

(7) W następstwie uzgodnienia planu działań UE-Maroko pojawiły się nowe dziedziny dialogu i współpracy. Nie wszystkie te dziedziny są objęte pracami podkomitetów utworzonych na mocy decyzji nr 1/2003 Rady Stowarzyszenia.

(8) Należy zapewnić, aby wszystkie zagadnienia objęte układem o stowarzyszeniu i planem działań UE-Maroko były monitorowane przez właściwe podkomitety,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Przy Komitecie Stowarzyszenia utworzony zostaje Komitet Współpracy Celnej UE-Maroko, którego zadaniem jest ocenianie wykonania układu o stowarzyszeniu i planu działań UE-Maroko ustalonego w ramach polityki sąsiedztwa, zapewnienie współpracy administracyjnej w celu stosowania protokołu nr 4 do układu o stowarzyszeniu oraz wykonywanie wszystkich innych zadań w obszarze cel, które mogłyby zostać mu powierzone.

Regulamin wewnętrzny Komitetu Współpracy Celnej znajduje się w załączniku I.

⁽¹⁾ Dz.U. L 70 z 18.3.2000, s. 2.

⁽²⁾ Dz.U. L 79 z 26.3.2003, s. 14.

⁽³⁾ Dz.U. L 285 z 28.10.2005, s. 49.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 336 z 21.12.2005, s. 1.

Komitet Współpracy Celnej działa z upoważnienia Komitetu Stowarzyszenia, któremu przedstawia sprawozdanie po każdym swoim posiedzeniu. Komitet Współpracy Celnej nie posiada uprawnień do podejmowania decyzji. Może jednak formułować zalecenia służące ułatwieniu właściwego wykonywania układu o stowarzyszeniu oraz przedkładać Komitetowi Stowarzyszenia propozycje. Zalecenia i propozycje zostają przyjęte za obopólną zgodą.

Komitet Stowarzyszenia podejmuje wszelkie inne niezbędne środki zapewniające prawidłowe funkcjonowanie Komitetu Współpracy Celnej i informuje o nich Radę Stowarzyszenia.

Artykuł 2

Niniejszym przyjmuje się regulamin wewnętrzny Grupy ds. Dialogu Gospodarczego ustanowionego w art. 44 lit. a) układu o stowarzyszeniu, znajdujący się w załączniku II.

Grupa ds. Dialogu Gospodarczego działa z upoważnienia Komitetu Stowarzyszenia, któremu przedstawia sprawozdanie po każdym swoim posiedzeniu. Grupa nie posiada uprawnień do podejmowania decyzji. Może jednak przedkładać Komitetowi Stowarzyszenia propozycje.

Komitet Stowarzyszenia podejmuje wszelkie inne niezbędne środki zapewniające prawidłowe funkcjonowanie Grupy ds.

Dialogu Gospodarczego i informuje o nich Radę Stowarzyszenia.

Artykuł 3

Wykazy zagadnień objętych działaniami podkomitetów nr 1 „rynek wewnętrzny”, nr 2 „przemysł, handel i usługi”, nr 3 „transport, środowisko naturalne i energia”, nr 5 „rolnictwo i rybołówstwo” i nr 6 „wymiar sprawiedliwości i bezpieczeństwo” Komitetu Stowarzyszenia, które zostały wskazane w załączniku II pkt 3 regulaminów wewnętrznych podkomitetów przyjętych na mocy decyzji nr 1/2003 Rady Stowarzyszenia, zostają zmienione zgodnie z załącznikiem III do niniejszej decyzji.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli, dnia 26 listopada 2008 r.

W imieniu Rady Stowarzyszenia

M. NICOLAIDIS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

REGULAMIN WEWNĘTRZNY KOMITETU WSPÓŁPRACY CELNEJ UE-MAROKO**1. Skład i przewodnictwo**

W skład Komitetu Współpracy Celnej UE-Maroko, zwanego dalej „komitetem”, wchodzi przedstawiciele Komisji Europejskiej, wspierani przez ekspertów celnych z państw członkowskich, oraz przedstawiciele władz celnych (lub inni przedstawiciele rządu) Maroka. Przewodnictwo w Komitecie jest sprawowane naprzemiennie przez przedstawiciela władz celnych Maroka i przedstawiciela Wspólnoty Europejskiej.

2. Działanie

Komitet działa z upoważnienia Komitetu Stowarzyszenia, któremu przedstawia sprawozdanie po każdym swoim posiedzeniu. Komitet nie posiada uprawnień do podejmowania decyzji. Może on jednak przedkładać Komitetowi Stowarzyszenia propozycje.

3. Zagadnienia

Komitet ocenia wykonywanie układu o stowarzyszeniu i planu działań UE-Maroko ustalonego w ramach polityki sąsiedztwa, w odniesieniu do wszystkich kwestii celnych. W szczególności ocenia postęp w zakresie zbliżania, wdrażania i stosowania przepisów prawnych. W stosownych przypadkach bada również współpracę w zakresie administracji publicznej. Komitet analizuje wszystkie problemy, które mogą pojawić się w obszarze spraw celnych (w odniesieniu do reguł pochodzenia, ogólnych procedur celnych, nomenklatury celnej, wartości celnej, systemów taryfowych, współpracy celnej) oraz w razie potrzeby proponuje przyjęcie odpowiednich środków. Na wniosek Komitetu Stowarzyszenia komitet może zajmować się również analizą innych zagadnień, także o charakterze horyzontalnym.

Posiedzenie komitetu może dotyczyć zagadnień z zakresu jednej, kilku lub wszystkich dziedzin związanych z cłami.

4. Sekretariat

Urzędnik Komisji Europejskiej oraz urzędnik rządu Maroka działają wspólnie jako stali sekretarze komitetu.

Wszelkie komunikaty dotyczące komitetu przekazywane są sekretarzom komitetu.

5. Posiedzenia

Posiedzenia komitetu odbywają się zawsze, gdy wymagają tego okoliczności, a co najmniej raz w roku. Posiedzenie może zostać zwołane na podstawie wniosku jednej ze stron, który przekazywany jest przez jej sekretarza drugiej stronie. Po otrzymaniu wniosku o zwołanie posiedzenia komitetu, sekretarz drugiej strony udziela odpowiedzi w terminie 15 dni roboczych.

W przypadkach szczególnie pilnych, za zgodą obu stron, posiedzenie komitetu może zostać zwołane w szybszym terminie. Wszystkie wnioski o zwołanie posiedzenia powinny być składane na piśmie.

Posiedzenia komitetu odbywają się w czasie i w miejscu uzgodnionym przez obie strony.

O zwołaniu posiedzenia informuje każdą ze stron jej sekretarz, który działa w porozumieniu z przewodniczącym. Przed każdym posiedzeniem przewodniczący jest informowany o przewidywanym składzie delegacji każdej ze stron.

Jeżeli obie strony wyrażą na to zgodę, komitet może zaprosić na swoje posiedzenie innych przedstawicieli departamentów technicznych obu zainteresowanych stron w celu omówienia kwestii o charakterze horyzontalnym, jak również ekspertów, którzy dostarczą szczegółowych informacji.

6. Porządek obrad posiedzeń

Wszystkie wnioski o włączenie punktów do porządku obrad posiedzenia komitetu przekazywane są sekretarzom komitetu.

Tymczasowy porządek obrad każdego posiedzenia jest opracowywany przez przewodniczącego i przekazywany następnie drugiej stronie przez sekretarza komitetu, nie później niż na 10 dni przed rozpoczęciem posiedzenia.

Tymczasowy porządek obrad obejmuje punkty, co do których wnioski o włączenie do tymczasowego porządku obrad zostały przekazane sekretarzom nie później niż na 15 dni przed rozpoczęciem posiedzenia. Każda ze stron powinna otrzymać dokumenty referencyjne i poświadczające nie później niż na 7 dni przed rozpoczęciem posiedzenia. W szczególnych lub nagłych przypadkach terminy te mogą zostać skrócone za zgodą obu stron.

Porządek obrad zostaje przyjęty przez komitet na początku każdego posiedzenia.

7. Protokoły

Protokoły są przygotowywane i zatwierdzane przez obu sekretarzy po zakończeniu każdego posiedzenia. Sekretarze komitetu przekazują sekretarzom i przewodniczącemu Komitetu Stowarzyszenia egzemplarz protokołu włącznie z propozycjami komitetu.

8. Jawność

O ile nie postanowiono inaczej, posiedzenia komitetu są niejawne.

ZAŁĄCZNIK II

REGULAMIN WEWNĘTRZNY GRUPY DS. DIALOGU GOSPODARCZEGO UE-MAROKO**1. Skład i przewodnictwo**

Grupa ds. Dialogu Gospodarczego, zwana dalej „grupą” składa się z przedstawicieli Komisji Europejskiej oraz rządu Maroka, a przewodniczącą jej na przemian obie strony. Państwa członkowskie są informowane o posiedzeniach grupy i zapraszane do uczestnictwa.

2. Działanie

Grupa stanowi forum dyskusji, konsultacji i monitorowania. Grupa działa z upoważnienia Komitetu Stowarzyszenia, któremu przedstawia sprawozdanie po każdym swoim posiedzeniu. Grupa nie posiada uprawnień do podejmowania decyzji, może jednak przedkładać Komitetowi Stowarzyszenia propozycje.

3. Zagadnienia

Grupa stanowi forum do dyskusji w kwestiach makroekonomicznych. Ocenia ona również wykonanie układu o stowarzyszeniu i planu działań UE-Maroko ustalonego w ramach polityki sąsiedztwa, szczególnie w sektorach wymienionych poniżej, a zwłaszcza w odniesieniu do postępów osiągniętych w zakresie harmonizacji, wdrażania i stosowania przepisów prawnych. W stosownych przypadkach bada również współpracę w zakresie administracji publicznej. Grupa rozpatruje każde zagadnienie mogące mieć związek z przedstawionymi poniżej dziedzinami oraz w razie potrzeby proponuje przyjęcie odpowiednich środków.

- a) Ramy makroekonomiczne
- b) Reformy strukturalne
- c) Sektor finansowy i rynki kapitałowe (aspekty makroekonomiczne)
- d) Przepływy kapitału i płatności bieżące
- e) Zarządzanie finansami publicznymi i ich kontrola
- f) Podatki
- g) Statystyka

Niniejszy wykaz nie jest wyczerpujący i Komitet Stowarzyszenia może włączyć do niego inne zagadnienia, również o charakterze horyzontalnym.

Posiedzenie grupy może dotyczyć zagadnień z zakresu jednej, kilku lub wszystkich wymienionych powyżej dziedzin.

4. Sekretariat

Urzędnik Komisji Europejskiej oraz urzędnik rządu Maroka działają wspólnie jako stali sekretarze grupy.

Wszelkie komunikaty dotyczące grupy przekazywane są sekretarzom grupy.

5. Posiedzenia

Posiedzenia grupy odbywają się zawsze, gdy wymagają tego okoliczności, a co najmniej raz w roku. Posiedzenie może zostać zwołane na podstawie wniosku jednej ze stron, który przekazywany jest przez jej sekretarza drugiej stronie. Po otrzymaniu wniosku o zwołanie posiedzenia grupy sekretarz drugiej strony udziela odpowiedzi w terminie 15 dni roboczych.

W przypadkach szczególnie pilnych, za zgodą obu stron, posiedzenie grupy może zostać zwołane w szybszym terminie. Wszystkie wnioski o zwołanie posiedzenia powinny być składane na piśmie.

Posiedzenia grupy odbywają się na przemian w Brukseli i Rabacie, w terminie uzgodnionym przez obie strony.

O zwołaniu posiedzenia informuje każdą ze stron jej sekretarz, który działa w porozumieniu z przewodniczącym. Przed każdym posiedzeniem przewodniczący jest informowany o przewidywanym składzie delegacji każdej ze stron.

Za zgodą obu stron grupa może zapraszać na swoje posiedzenia ekspertów w celu uzyskania szczegółowych informacji.

6. Porządek obrad posiedzeń

Wszystkie wnioski o włączenie punktów do porządku obrad posiedzenia grupy przekazywane są sekretarzom grupy.

Tymczasowy porządek obrad każdego posiedzenia jest opracowywany naprzemiennie przez każdego ze współprzewodniczących i przekazywany następnie drugiej stronie przez sekretarza grupy, nie później niż na 10 dni przed rozpoczęciem posiedzenia.

Tymczasowy porządek obrad obejmuje punkty, co do których wnioski o włączenie do tymczasowego porządku obrad zostały przekazane sekretarzom nie później niż na 15 dni przed rozpoczęciem posiedzenia. Każda ze stron powinna otrzymać dokumenty poświadczające nie później niż na 7 dni przed rozpoczęciem posiedzenia. W szczególnych lub nagłych przypadkach terminy te mogą zostać skrócone za zgodą obu stron.

Porządek obrad zostaje przyjęty przez grupę na początku każdego posiedzenia.

7. Protokoły

Protokoły są przygotowywane i zatwierdzane przez obu sekretarzy po zakończeniu każdego posiedzenia. Sekretarze grupy przekazują sekretarzom i przewodniczącemu Komitetu Stowarzyszenia egzemplarz protokołu włącznie z propozycjami grupy.

8. Jawność

O ile nie postanowiono inaczej, posiedzenia grupy są niejawne.

ZAŁĄCZNIK III

A. REGULAMIN WEWNĘTRZNY PODKOMITETU NR 1 UE-MAROKO „RYNEK WEWNĘTRZNY”

Wykaz sektorów objętych działaniami podkomitetu zawarty w załączniku II pkt 3 „Zagadnienia” do decyzji nr 1/2003 Rady Stowarzyszenia otrzymuje brzmienie:

- „a) standaryzacja, certyfikacja, ocena zgodności i nadzór nad rynkiem (aspekty niezwiązane z umowami handlowymi w tych dziedzinach)
- b) konkurencja i pomoc państwa
- c) prawa własności intelektualnej, przemysłowej i handlowej
- d) zamówienia publiczne
- e) ochrona konsumentów
- f) usługi (kwestie regulacyjne), w tym usługi finansowe i pocztowe
- g) prawo spółek oraz prawo przedsiębiorczości”.

B. REGULAMIN WEWNĘTRZNY PODKOMITETU NR 2 UE-MAROKO „PRZEMYSŁ, HANDEL I USŁUGI”

Wykaz sektorów objętych działaniami podkomitetu zawarty w załączniku II pkt 3 „Zagadnienia” do decyzji nr 1/2003 Rady Stowarzyszenia otrzymuje brzmienie:

- „a) współpraca przemysłowa i polityka dotycząca przedsiębiorstw
- b) kwestie handlowe
- c) handel usługami i prawo przedsiębiorczości
- d) turystyka i rzemiosło
- e) przygotowywanie umów handlowych dotyczących wymagań technicznych, standaryzacji, norm i ocen zgodności
- f) ochrona danych
- g) statystyki handlowe”.

C. REGULAMIN WEWNĘTRZNY PODKOMITETU NR 3 UE-MAROKO „TRANSPORT, ŚRODOWISKO NATURALNE I ENERGIA”

Wykaz sektorów objętych działaniami podkomitetu zawarty w załączniku II pkt 3 „Zagadnienia” do decyzji nr 1/2003 Rady Stowarzyszenia otrzymuje brzmienie:

- „a) transport: szczególnie modernizacja i rozwój infrastruktury, wzmocnienie bezpieczeństwa i ochrony wszystkich rodzajów transportu, kontrola portów i lotnisk oraz zarządzanie nimi, usprawnienie systemu transportu multimodalnego poprzez włączenie kwestii interoperacyjności
- b) ochrona środowiska: szczególnie zwiększenie zdolności w dziedzinie zarządzania środowiskiem w aspektach instytucjonalnym i prawnym, zwalczanie różnych rodzajów zanieczyszczenia, wsparcie dla włączania aspektów ekologicznych do priorytetowych sektorów partnerstwa eurośroziemnomorskiego w perspektywie zrównoważonego rozwoju, realizacja krajowych programów ochrony środowiska, szczególnie tych dotyczących zanieczyszczeń wody oraz gospodarki odpadami stałymi, zacieśnianie współpracy regionalnej i międzynarodowej, w szczególności w odniesieniu do zmian klimatycznych
- c) energia: szczególnie modernizacja i rozwój infrastruktury, bezpieczeństwo i ochrona energetycznej infrastruktury przesyłowej, zarządzanie popytem, propagowanie energii ze źródeł odnawialnych, badania naukowe oraz współpraca w zakresie wymiany danych”.

D. REGULAMIN WEWNĘTRZNY PODKOMITETU NR 5 UE-MAROKO „ROLNICTWO I RYBOŁÓWSTWO”

Wykaz sektorów objętych działaniami podkomitetu zawarty w załączniku II pkt 3 „Zagadnienia” do decyzji nr 1/2003 Rady Stowarzyszenia otrzymuje brzmienie:

- „a) produkty rolne i produkty rybołówstwa
- b) współpraca rolna i rozwój obszarów wiejskich
- c) przetworzone produkty rolne
- d) kwestie weterynaryjne i fitosanitarne
- e) obowiązujące przepisy w zakresie wymiany handlowej tych produktów”.

E. REGULAMIN WEWNĘTRZNY PODKOMITETU NR 6 UE-MAROKO „WYMIAR SPRAWIEDLIWOŚCI I BEZPIECZEŃSTWO”

Wykaz sektorów objętych działaniami podkomitetu zawarty w załączniku II pkt 3 „Zagadnienia” do decyzji nr 1/2003 Rady Stowarzyszenia otrzymuje brzmienie:

- „a) współpraca w zakresie wymiaru sprawiedliwości
 - b) współpraca sądowa w sprawach cywilnych i karnych
 - c) współpraca w zwalczaniu przestępczości zorganizowanej, w tym przemytu ludzi i handlu ludźmi, handlu narkotykami, terroryzmu, korupcji i prania pieniędzy
 - d) współpraca policyjna”.
-

DECYZJA RADY
z 8 grudnia 2008 r.
w sprawie mianowania przewodniczącego Komitetu Wojskowego Unii Europejskiej
(2009/22/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 28 ust. 1,

Artykuł 1

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 207,

Generał Håkan SYRÉN zostaje mianowany przewodniczącym Komitetu Wojskowego Unii Europejskiej na okres trzech lat od dnia 6 listopada 2009 r.

powołując się na decyzję Rady 2001/79/WPZiB z dnia 22 stycznia 2001 r. ustanawiającą Komitet Wojskowy Unii Europejskiej ⁽¹⁾,

Artykuł 2

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Zgodnie z art. 3 decyzji 2001/79/WPZiB przewodniczący Komitetu Wojskowego jest mianowany przez Radę zgodnie z zaleceniem komitetu obradującego na szczeblu szefów obrony.

Sporządzono w Brukseli, dnia 8 grudnia 2008 r.

(2) Podczas posiedzenia w dniu 29 października 2008 r. komitet obradujący na szczeblu szefów obrony zalecił mianowanie generała Håkana SYRÉNa przewodniczącym Komitetu Wojskowego Unii Europejskiej,

W imieniu Rady
B. KOUCHNER
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 27 z 30.1.2001, s. 4.

ZALECENIA

KOMISJA

ZALECENIE KOMISJI

z dnia 19 grudnia 2008 r.

w sprawie wspólnych wytycznych dotyczących narodowych rewersów i emisji monet euro przeznaczonych do obiegu

(notyfikowana jako dokument nr C(2008) 8625)

(Jedynie teksty w językach angielskim, fińskim, francuskim, greckim, hiszpańskim, maltańskim, niderlandzkim, niemieckim, portugalskim, słoweńskim, szwedzkim i włoskim są autentyczne)

(2009/23/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 211,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 106 ust. 2 Traktatu państwa członkowskie mogą emitować monety, z zastrzeżeniem zgody Europejskiego Banku Centralnego co do wielkości emisji.
- (2) Zgodnie z art. 106 ust. 2 zdanie drugie Traktatu Rada przyjęła środki harmonizacyjne w tym zakresie rozporządzeniem Rady (WE) nr 975/98 z dnia 3 maja 1998 r. w sprawie nominalów i parametrów technicznych monet euro przeznaczonych do obiegu⁽¹⁾.
- (3) Zgodnie z art. 11 rozporządzenia Rady (WE) nr 974/98 z dnia 3 maja 1998 r. w sprawie wprowadzenia euro⁽²⁾ monety denominowane w euro i centach i zgodne z wartościami jednostkowymi oraz z danymi technicznymi powinny mieć status prawnego środka płatniczego we wszystkich „uczestniczących państwach członkowskich”, zdefiniowanych w tym rozporządzeniu.
- (4) Zgodnie ze wspólną praktyką uczestniczących państw członkowskich monety euro przeznaczone do obiegu, w tym monety okolicznościowe przeznaczone do obiegu, powinny być wprowadzane do obiegu zgodnie z ich wartością nominalną. Nie wyklucza to jednak możliwości sprzedawania niewielkiej części łącznej wartości wyemitowanych monet po wyższej cenie, jeżeli są one produkowane w najwyższej jakości lub gdy są oferowane do sprzedaży w specjalnym opakowaniu.
- (5) Monety euro są w obiegu nie tylko w państwie członkowskim, w którym zostały wyemitowane, ale w całej strefie euro, a nawet poza nią. W związku z tym na rewersie narodowym monety euro należy wyraźnie wskazać emitujące państwo członkowskie, aby umożliwić

zainteresowanym użytkownikom łatwą identyfikację państwa członkowskiego będącego emitentem monety.

- (6) Monety euro mają wspólny europejski awers i odrębny rewers narodowy. Na wspólnych europejskich awersach monet euro znajduje się nazwa wspólnej waluty oraz nominal monety. Rewers narodowy nie powinien powtarzać ani nazwy wspólnej waluty, ani nominału monety.
- (7) O wzorach narodowych rewersów monet euro decyduje każde z uczestniczących państw członkowskich, ale każdy z tych wzorów musi być otoczony okręgiem tworzonym przez dwanaście gwiazd flagi europejskiej.
- (8) Uczestniczące państwa członkowskie powinny przestrzegać wspólnych zasad dotyczących zmian rewersu narodowego monet euro. Wzory narodowych rewersów zwykłych monet euro przeznaczonych do obiegu nie powinny być w zasadzie zmieniane, z wyjątkiem przypadków, gdy zmieniła się głowa państwa wskazana na monecie.
- (9) Monety okolicznościowe są szczególnymi monetami przeznaczonymi do obiegu, w których zwykły rewers narodowy jest zastąpiony odmiennym rewersem narodowym, który ma na celu upamiętnienie szczególnych wydarzeń, postaci lub obiektów (dalej „wydarzenie”). Najodpowiedniejsza do tego celu jest moneta o nominale 2 euro, przede wszystkim ze względu na jej dużą średnicę i charakterystykę techniczną, która odpowiednio zabezpiecza tę monetę przed fałszowaniem.
- (10) Emisje okolicznościowych monet euro przeznaczonych do obiegu powinny upamiętniać wyłącznie wydarzenia mające wielkie znaczenie dla danego kraju lub całej Europy, ponieważ monety te są przeznaczone do obiegu w całej strefie euro. Mniej doniosłe wydarzenia należy upamiętniać poprzez emisje kolekcjonerskich monet euro, które nie są przeznaczone do obiegu i które powinny być łatwo odróżnialne od monet euro przeznaczonych do obiegu. Monety okolicznościowe emitowane wspólnie przez wszystkie uczestniczące państwa członkowskie powinny upamiętniać wydarzenia o najwyższej wadze europejskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 139 z 11.5.1998, s. 6.

⁽²⁾ Dz.U. L 139 z 11.5.1998, s. 1.

- (11) Ograniczenie prawa emisji okolicznościowych monet euro przeznaczonych do obiegu do jednej monety na rok w przypadku każdego emitującego państwa członkowskiego sprawdziło się w praktyce i należy je utrzymać, podobnie jak dodatkową możliwość wspólnej emisji okolicznościowej monety euro przeznaczonej do obiegu przez wszystkie uczestniczące państwa członkowskie. Państwa członkowskie mogą ponadto wyemitować okolicznościową monetę euro przeznaczoną do obiegu w przypadku czasowego zastępstwa na stanowisku głowy państwa lub gdy stanowisko to pozostaje czasowo nieobsadzone.
- (12) Konieczne jest ustalenie maksymalnych wielkości emisji monet okolicznościowych przeznaczonych do obiegu, aby monety te stanowiły niewielki odsetek łącznej liczby monet o nominale 2 euro znajdujących się w obiegu. Maksymalna wielkość emisji powinna jednocześnie umożliwiać emisję takiej ilości monet, która zapewni faktyczny obieg tych monet okolicznościowych.
- (13) Z uwagi na fakt, że monety euro są w obiegu w całej strefie euro, cechy wzoru narodowego stanowią przedmiot wspólnego zainteresowania. Emitujące państwa członkowskie powinny informować się wzajemnie o nowych rewersach narodowych z dużym wyprzedzeniem przed planowaną datą emisji. W tym celu emitujące państwa członkowskie powinny przekazywać swoje projekty wzorów monet euro Komisji, która sprawdza ich zgodność z niniejszym zaleceniem.
- (14) Państwa członkowskie zostały poproszone o zgłaszanie swoich opinii odnośnie do wytycznych zawartych w niniejszym zaleceniu, w celu wzięcia pod uwagę ich różnych krajowych zwyczajów i preferencji w tym zakresie.
- (15) Wspólnota zawarła układy monetarne z Księstwem Monako, Republiką San Marino i Państwem Watykańskim, zezwalając im na emisję pewnej ilości monet euro. Wspólne wytyczne powinny odnosić się również do monet przeznaczonych do obiegu emitowanych przez te państwa.
- (16) Do końca 2015 r. należy dokonać przeglądu niniejszego zalecenia, aby ustalić, czy potrzebne są jego zmiany.
- (17) Niniejsze zalecenie powinno zastąpić zalecenie Komisji z dnia 29 września 2003 r. w sprawie powszechnego sposobu postępowania przy zmianie wzorów narodowych rewersów monet euro⁽¹⁾ oraz zalecenie Komisji z dnia 3 czerwca 2005 r. w sprawie wspólnych wytycznych dotyczących narodowych stron obiegowych monet euro⁽²⁾,

NINIEJSZYM ZALECA:

1. Wprowadzanie monet euro do obiegu

Monety euro przeznaczone do obiegu powinny być wprowadzane do obiegu zgodnie z ich wartością nominalną. Nie wyklucza to jednak możliwości sprzedawania niewielkiej części wyemitowanych monet euro po wyższej cenie, jeżeli jest to uzasadnione takimi względami, jak najwyższa jakość tych monet czy ich specjalne opakowanie.

2. Identyfikacja emitującego państwa członkowskiego

Rewersy narodowe wszystkich nominałów monet euro przeznaczonych do obiegu powinny zawierać informację o emitującym państwie członkowskim poprzez podanie nazwy tego państwa członkowskiego lub jej skrótu.

3. Brak nazwy waluty i nominalu

1. Rewers narodowy monet euro przeznaczonych do obiegu nie powinien powtarzać żadnej informacji o nominale, ani żadnej jej części, nie powinien też powtarzać nazwy wspólnej waluty ani też jej części, chyba że wynika to ze stosowania innego alfabetu.
2. Napis na brzegu monety o nominale 2 euro może zawierać informację o nominale, pod warunkiem że użyta zostanie jedynie cyfra „2” i/lub nazwa „euro”.

4. Wzór rewersów narodowych

Na rewersie narodowym monet euro przeznaczonych do obiegu powinno znaleźć się dwanaście gwiazd europejskich tworzących okrąg wokół krajowego motywu, który powinien zawierać oznaczenie roku wybicia i wskazywać nazwę emitującego państwa członkowskiego. Gwiazdy europejskie powinny być przedstawione w takiej samej formie jak gwiazdy na fladze europejskiej.

5. Zmiany rewersów narodowych zwykłych monet euro przeznaczonych do obiegu

Nie naruszając przepisów pkt 6, wzory narodowych rewersów zwykłych monet euro przeznaczonych do obiegu, denominowanych w euro lub w centach, nie powinny być zmieniane, z wyjątkiem przypadków, gdy zmieniła się głowa państwa wskazana na monecie. Emitujące państwo członkowskie powinno mieć jednak możliwość aktualizowania co piętnaście lat wzoru monet euro przedstawiającego głowę państwa, aby uwzględnić zmiany w jej wyglądzie. Emitujące państwa członkowskie powinny mieć również możliwość aktualizowania swoich rewersów narodowych monet euro, aby zastosować się w pełni do niniejszego zalecenia.

W przypadku czasowego zastępstwa na stanowisku głowy państwa lub gdy stanowisko to pozostaje czasowo nieobsadzone państwo członkowskie nie powinno być uprawnione do zmiany rewersów narodowych zwykłych monet euro przeznaczonych do obiegu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 264 z 15.10.2003, s. 38.

⁽²⁾ Dz.U. L 186 z 18.7.2005, s. 1.

6. Emisja okolicznościowych monet euro przeznaczonych do obiegu

1. Emisje okolicznościowych monet euro przeznaczonych do obiegu, których wzór różni się od zwykłego wzoru narodowego rewersu monet euro przeznaczonych do obiegu, powinny upamiętniać wyłącznie wydarzenia mające wielkie znaczenie dla danego kraju lub całej Europy. Monety okolicznościowe przeznaczone do obiegu emitowane wspólnie przez wszystkie uczestniczące państwa członkowskie zdefiniowane w art. 1 rozporządzenia (WE) nr 974/98 (zwane dalej „uczestniczącymi państwami członkowskimi”) powinny upamiętniać wyłącznie wydarzenia o najwyższej wadze europejskiej, a ich emisję powinna zatwierdzać Rada.

2. Emisja okolicznościowych monet euro przeznaczonych do obiegu powinna być zgodna z następującymi zasadami:

a) liczba emisji powinna być ograniczona do jednej emisji rocznie w przypadku każdego emitującego państwa członkowskiego, z wyjątkiem przypadków gdy:

(i) monety okolicznościowe przeznaczone do obiegu są emitowane wspólnie przez wszystkie uczestniczące państwa członkowskie;

(ii) okolicznościowa moneta euro przeznaczona do obiegu jest emitowana w związku z czasowym zastępstwem na stanowisku głowy państwa lub gdy stanowisko to pozostaje czasowo nieobsadzone;

b) do celów takich emisji wykorzystywana jest wyłącznie moneta o nominale 2 euro;

c) łączna liczba monet wprowadzanych do obiegu w ramach każdej poszczególnej emisji nie powinna przekraczać wyższego z dwóch następujących pułapów:

(i) 0,1 % łącznej liczby monet o nominale 2 euro, które zostały wprowadzone do obiegu przez wszystkie uczestniczące państwa członkowskie do początku roku poprzedzającego rok emisji danej monety okolicznościowej; pułap ten może zostać podwyższony do 2,0 % łącznej liczby monet o nominale 2 euro wyemitowanych przez wszystkie uczestniczące państwa członkowskie i znajdujących się w obiegu, jeżeli moneta okolicznościowa upamiętnia głęboko symboliczne wydarzenie o powszechnym znaczeniu; w takim przypadku emitujące państwo członkowskie powinno powstrzymać się przez kolejne cztery lata od emisji kolejnej okolicznościowej monety obiegowej z zastosowaniem podwyższonego pułapu; przekazując informacje, o których mowa w pkt 7, emitujące państwo członkowskie powinno ponadto wskazać powody uzasadniające decyzję o zastosowaniu podwyższonego pułapu;

(ii) 5,0 % łącznej liczby monet o nominale 2 euro, które zostały wprowadzone do obiegu przez emitujące państwo członkowskie do początku roku poprzedzającego rok emisji danej monety okolicznościowej;

d) napis na brzegu okolicznościowych monet euro przeznaczonych do obiegu powinien być taki sam jak w przypadku zwykłych monet euro przeznaczonych do obiegu.

7. Procedura informacyjna i ogłaszanie przyszłych zmian

Państwa członkowskie powinny informować się wzajemnie o projektach wzorów nowych rewersów narodowych monet euro, w tym o napisach na brzegu i o wielkości emisji, przed formalnym przyjęciem wzoru. W tym celu nowe projekty wzorów monet euro powinny być przesłane Komisji przez emitujące państwo członkowskie, zasadniczo z co najmniej sześciomiesięcznym wyprzedzeniem przed planowaną datą emisji. Komisja powinna sprawdzać zgodność wzorów z niniejszym zaleceniem oraz bezzwłocznie informować pozostałe państwa członkowskie za pośrednictwem odpowiedniego podkomitetu Komitetu Ekonomiczno-Finansowego. W przypadku gdy Komisja uzna, że nie zastosowano się do wytycznych zawartych w niniejszym zaleceniu, decyzję o ewentualnym zatwierdzeniu wzoru podejmuje odpowiedni podkomitet Komitetu Ekonomiczno-Finansowego.

Odpowiedni podkomitet Komitetu Ekonomiczno-Finansowego powinien zatwierdzać wzory okolicznościowych monet euro przeznaczonych do obiegu emitowanych wspólnie przez wszystkie uczestniczące państwa członkowskie.

Wszelkie istotne informacje na temat nowych narodowych wzorów monet euro będą publikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

8. Zakres zalecenia

Niniejsze zalecenie powinno mieć zastosowanie do rewersów narodowych i napisów na brzegu zarówno zwykłych, jak i okolicznościowych monet euro przeznaczonych do obiegu. Nie powinno ono mieć zastosowania do rewersów narodowych i napisów na brzegu zwykłych i okolicznościowych monet euro przeznaczonych do obiegu, które zostały wyemitowane lub zatwierdzone zgodnie z uzgodnioną procedurą informacyjną przed przyjęciem niniejszego zalecenia.

9. Uchylenie poprzednich zaleceń

Zalecenia 2003/734/WE i 2005/491/WE tracą niniejszym moc.

10. Adresaci

Niniejsze zalecenie skierowane jest do wszystkich uczestniczących państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 grudnia 2008 r.

W imieniu Komisji
Joaquín ALMUNIA
Członek Komisji

NOTA DO CZYTELNIKA

Instytucje postanowiły zaprzestać umieszczania w swoich tekstach wzmianek o ostatnich zmianach cytowanych aktów.

O ile nie określono inaczej, akty, do których następują odesłania w opublikowanych tekstach, są aktami obecnie obowiązującymi.